

RAGHUVAMSA

CHARITHAMIRTHAM.

5.4
2631

274 98

BY

A. KUMARASWAMY PILLAI.

EDITED WITH NOTES

BY

K. AMBALAVANA PILLAI

CHUNNAKAM:

Thana Letchumy Book Depot.

1930.

PRICE 50 CTS.

21.12
Noolaham
S21PR

5.11
2631

FOREWORD.

21.12.54
56 07 27
9.37 AM 9.45 AM
Ceylon 5

Kalidasa is known to the general reader by his plays Sakuntala and Vikramorvashi; but he was a poet as well as a dramatist. Two of the best Sanskrit epics are from his pen — the RAGHUVAMSA and the KUMARASAMBHAVA. The RAGHUVAMSA deals with the inexhaustible story of Rama and of his ancestors. This beautiful poem has a Tamil rendering by Arasakesari, a nephew of Pararajasekhara, king of Jaffna. Every Jaffna Tamil ought to be proud of this literary achievement and ought to be familiar with its contents. But unfortunately like so many other works in Tamil, this is also in poetry and the average reader may not possess sufficient knowledge to understand Tamil classics. It is a sad fact that Tamil still suffers from a lack of really good books in prose. So we are indebted to the late lamented Sri-la-Sri A. Kumarswamippulavar of Chunnakam for a prose version of RAGHUVAMSA. The author had a good knowledge of Sanskrit and had read the poem in the original. As to his learning in Tamil he was one of the very few Jaffna Pundits whose works were known to and appreciated by the great scholars in South India.

I have read through this book carefully and I can recommend it wholeheartedly. The author did not live to see the publication of his last work. In fact he did not even revise it. So a few errors that may be found ought to be overlooked.

The book is suitable to be used as a text-book in schools. In fact it is far superior to many of the text-books now in use in schools.

Colombo,
January 1930.]

Francis Kingsbury,
LECTURER IN TAMIL
UNIVERSITY COLLEGE,

வ
சிவமயம்

முகவரை.

நூல்கள் செய்யுளானும் ஆக்கப்படும்; உரையானும் ஆக்கப்படும். உரை - வசனம். கற்றோருகிய இக்காலத்திலே உரையான் ஆக்கப்படும் நூல்களே அதிகம் பயன்றாரும். அந் நூல்களுள்ளும் அதிகம் பயன்றாருவன் வழுக்களின்றி எளிதான் கடையிலே அழகும் சுவையுமூற் ஆக்கப்படுவனவே. அவ்வாறு ஆக்கப்பட்டதே இருவமிச் சரிதாமிர்தமெனப் பெயரிய இந்நூலாகும்.

இந்நாலின்கண்ணே சூரியகுலத்திற்பிறந்த திலீபராஜன் குமாரனாகிய இருக்குமுதலியோருடைய சரிதம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்நாலை ஆக்கினோர், சன்னகம், வித்துவசிரோமனி ஸ்ரீமத்: அ. குமாரசுவாமிப் புலவரவர்களே. அவர்கள் உரைநாலை அழகுற ஆக்குவதில் அதிசமர்த்தர் என்பது, அவர்களெழுதிய சிசபாலசரிதமுதலிய உரை நூல்களைப் படித்தவர்கட்டு நன்கு புலப்படுமாதலின், அதனை யாம் மீண்டும் ஒருகால் சன்னிக்கையோகும். இந்நால் வடமொழி இருவமிசத்தையும் முதனுல்களாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்கண் தென்மொழி ஓராகுவமிசச் செய்யுட்கள் சில இடையிடையே மேற்கொளாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருத்தலால், இது, படிப்போர்க்கு உரைநூற்பயிற்சியோடு செய்யுட் பயிற்சியையும் உண்டாக்கவல்லதாகி மிகுந்த பயனுடைத்தாய் மிளிர்க்கின்றது. புலவரவர்கள் தாமெழுதிய இதனை வெளிப்படுத்தமுன்னமே தேகவியோகமடைந்தார்களாதலின், இதுகாறும் இது வெளிவாராதாயிற்று. இப்

பொழுது இதனை, அவர் சிரேட்டுமாரான் ஸ்ரீ: அம்பல வரணையின்னோ அவர்கள் பதிப்பித்தத் தமிழகம் இதன் பயனை நூக்குவான் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றார்கள். அங்றியும், படிப்போர்களிலுள்ளுமாறு, இதன்கண் ஆங்காங்குவரும் கடினபதங்களுக்குப் பொருள் எழுதிப்பதிப்பித்து இதனேடு சேர்த்துவிருக்கின்றார்கள். வழுவும் கெடுதியு மனமந்துள்ள கதை (Novels) நூல்களைப் படித்து உவகங்கெடுக்கின்ற இக்காலத்திலே இத்தகைய உரைநூல்கள் வெளிவருவது எத்துணைப் பயனுடைத்தென்பது அறியும்கே தெரியும். ஆகவின், இதனை எழுதி உதவிய புலவரவர்களுக்கும், வெளியிட்டுத்தெரிய அவர் குமாரவர்கட்டும் தமிழுலகம் என்றுங் கடமைப்படற்குரியதேயாம்.

வித்தியாதரிசிகள் இந்நாலை நோக்கி இதனைத் தகுந்ததொரு வகுப்பிற்குப் பாடபுத்தமாக நியமிப்பாராயின், அவ்வகுப்பு மாணவர்கள், இதனைப்படித்துப், பழைய சரித்திர அறி வகையாவதுமன்றிக், காலத்தில் இதுபோன்ற உரைநூல்களை எழுதுவதிலும் வல்லாவர் என்பது தின்னனம். அன்றியும், உரைநூல்களைமுதுவோரும் தமக்குவரும் பயனேடுகி உரைநூல்களை மேலும் மேலும் எழுதுவதில் அதிஶைக்கமுடையாவார் என்பதுநின்னைமாம். இவற்றுனே தமிழ்மொழியும் வளர்ச்சியடையும். ஆதலால், வித்தியாதரிசிகள் இதனைச் சிகித்தித்து இந்நாலைத் தகுந்ததொரு வகுப்பிற்குப் பாடமாக நியமித்துத் தமிழ்மொழிவளர்ச்சிக்கு உதவிசெய்வது நன்றாகும்.

இங்கும்
சி. கணேசையர்.

உபநியாசம்.

இரகுவமிச சரிதாமிர்தம் என்பது இரகு மஹா ராஜாவின மரபிற் பிறக்க அரசர் சரிதமாகிய அமிர்தம் என விரித்துக் கூறப்படும். இரகு என்பவன் திலீபன் என்பவ அக்குப் புதல்வனுய்த் தண்மரபிலே பின்வருவோரெல்லாம் தண்பெயரோடு விளங்குங் தத்திதப் பெயர்க்கொண்டு விளங்க நின்ற தனிமுதல்வன். இரகு என்பது கலைக்கடலையும் படகைக்கடலையும் கடக்கவல்லவன் என்னுங் காரணம்பற்றி வந்தபெயர். இலக்கடத்தல். உ—ஒருபெயர் விருதி. வகரம் ஒற்றுமைபற்றி ரகரமாய் இரகு என நின்றது.

தெட்டமெய்த்தவப்பயச்செல்வற்கவயின்
மட்டிலகலைக்கடறனையும்வாளமர்
முட்டியபகையையுழவகான்பனென்
நிட்டனரொகுபெயரிரகுவென்னவே. —இரகுவமிசம்

வமிசம்—மரபு. சரிதம்—கதை. சரிதாமிர்தம்—சரிதமாகிய அமிர்தம். அமிர்தம்போன்று இனிமைபயத்தலாற் சரிதத்தை அமிர்தம் என்றும். இரகுவை வான்மீகராமாயணம் சகுத்தன் மகன் என்று கூறும். இந்த வான்மீக ராமாயணமும் பிறவும் இரகுவின் மரபிலே வருவோரை இராகவர் என்னும் தத்திதப் பெயராலே வழங்குதலும் அறிக். இராகவர்—இரகுவின் மரபிலே பிறங்கோர்.

இரகுவின் மரபிலே பிறக்க அரசர் சரிதங்களைக் காளி தாக மஹாகவி ஒரு காவியமாக அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். அதன்பெயர் இரகுவமிசம். அந்த இரகுவமிசம் தமிழ் மொழியிலும் பெயர்த்துக் காவிய நடையமையப் பாடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப் பாடினேர் யாழ்ப்பானத்திலே அரசராய் இருந்த பரராசசேகர மஹாராசாவின் மருகர் அரசேசரி என்பவர்.

இரகுவமிசத்திலே திலீபமஹாராசன் புத்திரப்பேறின்றிக் குலகுருவாகிய வசிட்டமுனிவர் கூறியபடி காமதேனுவை வழிபட்டு இரகு என்னும் புத்திரனைப் பெற்றுக் கொண்ட கதையும், இரகு என்பவன் யாகக் குதிரையைக்

காவல்புரிகையிலே வந்து கவர்ந்த இந்திரனேநும் போராடி வென்ற கதையும், திக்குகளை வென்று பொருளீட்டி விச்சுவ சித்து என்னும் மாகுஞ்செய்த கதையும், கொற்ச முனிவர்க் குப் பதினாலுகோடி பொன்கொடுத்த கதையும், அவன் மகன் அயன் என்பவன் விதரப்படேசராசன் புதல்வி இந்து மதி என்பவளைச் சுயம்வரசபையிற்போய் வரிக்கப்பெற்று மணம்புனர்ந்த கதையும், அயன் மகனுகிய தசதாரன் காட்டிற்போய் வேட்டையாடி முனிபுதல்வன் ஒருவனைக்கொன்று சாபம் பெற்றகதையும், தசதாரன் மகனுகிய இராமபிரான் விசுவாமித்திரரோடு சென்று தாடகையைக் கொன்றகதையும், அகலிகை சாபந்திர்த்த கதையும், சிதையை விவாகங்கெய்த கதையும், இராவணனைக்கொன்ற கதையும், குசன் கதையும் பிறவும் சுருக்குமும் பெருக்குமாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றன.

இக்கதைகள் கற்கிபுராணம், கர்மபுராணம் முதலிய புராணங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இந்த இரகுவமிச சரிதத்தை வடமொழியிருவமிசம் கோக்கியுங், தென் மொழியிருவமிசம்நோக்கியும், சிலசருக்கங்களுக்குச் சன்னுக்கும் ஸ்ரீமான். அ. ராகநாதபண்டிதர் செய்துவைத்த மொழி பெயர்ப்பு கோக்கியும் வாக்கியாவடி வமாய் ஆக்கிருமித்தோம். இவ்வாக்கிய வடிவத்திலே கிளிடயங்கள் மாற்றப்பட்டும், சில பிறதால் நோக்கிக் கூட்டப்பட்டும் இருக்கின்றன.

படிப்போர்க்குப் பயன்படும்படி வாக்கிய வடிவமான பலபுக்தகங்கள் எழுதவேண்டுமென எனக்குச்சொன்ன உபநிதியாயர்களும், மாணவகர்களும், அத்தியக்கங்கள்ரும், பரீஷ்கர்களும், பண்டிதர்களும் மற்றையே ராகும் இதனை முற்றகோக்கி; இபைடுடையதாயிற் கொள்ளக்கடவர். இபைடுலதாயின் தள்ளக்கடவர். தாம் இதன்பாற கண்ட குறைகளையும் எடுத்துச் சொல்லக்கடவர். அஃது அரும்பயன்ஆயும் அறிவினுருக்குப் பெரும்பயன் விளைவிக்கும். நமக்குங் திருத்தம் சித்திக்கும்.

{ சன்னுக்கம்.
அன்மதிஞ்சூமாசிமீ, } அ. குமாரசுவாமிப்பிளை.

பொருளடக்கம்.

வினாயம்.	பக்கம்.
க. திலீபன் வரலாறு.	1
எ. நந்திரியை வழிபடுதல்.	3
ஒ. நந்திரியை வழிபடுத்தல்.	7
ஓ. இரகுவற்பத்தியும் யாகங்செய்தலும்.	12
ஔ. திக்குவிசயஞ்செய்தல்.	15
கூ. கெளற்சமுனிவர் பொருள் வேண்டல்.	17
ஏ. மாலையீடு.	19
அ. கடிமணங்செய்தல்.	25
கூ. தசரதனுற்பத்தி.	28
கா. தசரதன் அரசுபுரிதல்.	32
கக. புதல்வரைப்பிப்பறுதல்.	36
கஉ. வேள்விகாத்தலும் விவாகங்செய்தலும்.	39
கங. இராம்பிரான் வனவாசம்.	45
கச. அனுமான்றாதும் இராவணசங்காரமும்.	48
கடு. அயோத்திக்கு மீன்னும் அரசுபுரிதலும்	49
கங. யாகம் செய்தலும் கவர்க்கம் புருஷதலும்.	54
கங. சூரன் அயோத்தியை அரசுபுரிதல்.	57
கஅ. அநிதி அரசியலும் வழிசமுறையும்.	61
அருங்சொற்பொருள்	69
வமிசாலழி	74
பரிசோதனபத்திரம்	76

இரகுவமிச சரிதாமிர்தம்.

க. திலீபன் வரலாறு.

ஆதிலீபன் விவச்கவான் என்னும் ஆதித்து னுடைய புத்திரனும், அரசர்க்கரசனுமாகிய வைவச்சுதன் என்னும் மலு ஒருவன் இருந்தான், அவன் மரபிலே திலீபன் என்னும் அரசன் பாற்கடலிற் சந்திரன் வந்து தோன்றினதுபோல வந்து தோன்றினான். அவன் பிராணி கள் எல்லாவற்றினும் மிக்க பெரும் பெல்முடையவன்; மரா மரம் போன்ற உண்ணத் புருடன்; விசாலமான மார்புடையவன்; எருத்தின் கழுத்தினைப் போன்ற கழுத்துடையவன்; சாத்திரவுணர்ச்சியிலுஞ், சாத்திரவுணர்ச்சிக்குத் தக்கபடி ஒழுகுதலிலும், முயன்றகாரியத்தை முடித்தலிலும் மிக்கவன்; பகைவராயினும் கல்லோரை நட்போடும் கொள்ளுவன். உறவராயினுங் தீயோரை உவர்ப்பெருந் தள்ளுவன். இவனுக்கு மகதாசன் புத்திரி சுதக்கிணை என்பவள் பத்தினி யாய் வைகினன்.

இந்தப் பக்கினி யிடத்திலே புத்திரோற்பத்தி இல்லாமையைத் திலீபன் எண்ணிப் பெருந்துயர் கொண்டு வருந்தி இராச்சிய பாரதத்தியும் அந்த திலீபன் மந்திரிமாரிடத்திலே வைத்து விட்டுக் வசிட்டைவரைச் சூலகுருவாகிய வசிட்ட முனிவரை சேருதல். அடைந்து அருந்தத்தீயோடும் அவருடைய பாதங்களை வணங்கினான். வசிட்டமுனிவர் ஆசீர்வாசங்கு செய்து விருந்தோம்பிக்குசலமும்வினான். திலீபன் விடை கூறியபின் முனிவ

ஈரோக்கிச்சொல்லுவான். “கவாமி! உமது மகிழையினாலே வனக்குறிஞரும் இப்பூத்துக்களெல்லாம் நீங்குகின்றன. உமது மந்திரவளியாலே எனது பகையெல்லாம் பறக்கின்றன. மனிதராலே வரும் கனவு முதலீய பயமுமில்லை. தேவராலே வரும் பஞ்சம் முதலீய பயமுமில்லை. ஒமகுண் புத்திலே நீர்சொரிந்த நெய்தானே மழையைகிப் பயிரை வளர்க்கின்றது. உமது வேதாத்தியபனப் பெருமையாலே ஈதவரதையும் கவலையும் இல்லாமற் சனங்களெல்லாஞ் சீவித்திருக்கின்றனர்.”

“இவ்வாறெல்லா மிருக்கும் என்னை! எனக்கோடுத்திரால்லை. எனக்குப் புத்திரின்மையாலே இப்பூமியும் என்னை இகழ்கின்றது. எனக்குப் பின்னே தீவிரை கொடுப்பவரில்லை. என்பிதிரர் நான் துறைக்காலி. கொடுக்கும் பிண்டத்தையும் நன்றாய் உண்கின்றிவர். நான்கொடுக்கும் தருப்பண்ணையும் இனிக் கொடுப்பவரில்லையே என்று விடுகே ஸ்த பெருமூச்சினாலே அதிகஞ் சூடாக்கி அருந்துவர். தவ முந் தானமும் போல் மறுமைச் சுகமாத்திரங் கொடாமல் இம்மைச் சுகம் மறுமைச் சுகம் என்னும் இரண்டையும் ஒருங்கு கொடுக்கும் புத்திரப் பேறில்லாத என்னை உமக்கு முன்னே நிற்குவ காயாமரம்போலக் கண்டுகொள்ளுகிற். இந்தப் பிதிரர் கடனினின்றும் எப்படியும் என்னை நீக்கவிடும். இக்குவாருளின் குலத்தவர்க்கு அரும் பேறகளையும் பெறும்படி அருள் புரிபவர் யாவு! குலகுருவாக்ய நீரேயன் டீரு!” என்று

இதைனைக்கெட்ட வசிட்டமுனிவர் கிடிதுபேரதுதியான சமாதியிலிருந்து அரசனுக்குப் புத்திரில்லாத அந்தக் காரணத்தைத் தங்கு அறிந்து சொல்லுவார். தீவிபாக்குச் சாபம் “அரசனே! நீ முன் ஒரு நாள் தேவன் கம்போப் இந்திரனைக் கண்டு கிரும்பி வரும் வழிபில்லைத்தங்கமர சிறநிலை காமதேனு படுத்திருந்தது. நீ அதனை வந்தனை செய்யாமல் மனைவியின் இருந்துகாலத்தையும் புத்திரோற்றப்பத்தியையும் நினைவிற்கொண்டு விரைவில் வந்தாப் ப் அந்தக் காமதேனு கோபங்கொண்டு ‘சந்ததி கருகி என்னை வந்தனை செய்யாமல் இகழ்க்கு கெல்கின்றாப். அரசனே! என்றுமைடைய சந்ததி யை வந்தனை செய்யாமல் உணக்குச் சந்ததி கிடையாது’ என்று சாபம் சொல்லிற்று. அந்தச் சாபமும் இக்கிபானை கலக்கி விளையாடுக் கேவகக்கையிலேவிக்கெழும் ஆசவாரத் தினைலே உணக்கும் கேட்டிலது. உன் தோப்பாகலுக்குங் கேட்டிலது. வந்தனை செய்யவேண்டிய ஒன்றை வந்தனை செய்யாமல் வாளாபோதுவ் நீந்தனையாகி உண்மையைத் தடை செய்து கெடுக்கும்.”

2. நந்தினியை வழிபடுதல்.

“அந்தக் காமதேனுவும் இப்போது இங்கெல்லை, பாதாளத்திலே வருண பகவானுடைய தீர்க்க சத்திரயாக த்திலே அவிப்பாகம் பெறும் பொருட்டு அங்கே போய் நிற்கின்றது. இங்கே அதன் கண்று நிற்கின்றது. நந்தினி! யென்பது அதன் நாமதேயம். அந்த நந்தினியைப் பரி சுத்தம் பூண்டு பத்தியோடும் வழிபாடுசெய். உனது வழி யாட்டிலே தனது மனம் மகிழும்போது புத்திரப் பேற் றையும் உணக்கு உள்தாகச்செய்யும்” என்று சொன்னார்.

சொல்லும்போது நந்தினி என்னும் பெயருடைய அந்தக் கண்றும் வந்தது. அதனை நோக்கிப் பின்னும் முனிவர் சொல் துவார். “நந்தினியென்னும் நாமத்தை நாம் கூறிய போதே நந்தினியும் வந்தது; நல்ல சகுனம். இச்சகுனம் உனது காரியம் எளிதின் முடியும் என்பதை இனிது குறிக்கின்றது.”

“அரசனே! நீ பரிசுத்தனும் இலை, கனி, காய் முதலிய வனபதார்த்தங்களை உண்டு விரதம் மூண்டு இந்த நந்தினியை வழிபாடு செய். இந்த நந்தினியை வழிபாடு செய்து கொட்டுக்குப் போகும்போது நீயும் போகவேண்டும். இது நின்றால் நீயும் நிற்கவேண்டும். கிடந்தால் நீயும் கிடக்க வேண்டும். நீர் குடித்தால் நீயுங் குடிக்கலாம். உனது பத்தினியும் விடியற் காலத்திலே பரிசுத்த முடையளாய் இதனை வழிபாடு செய்து ஆச்சிரம வெல்லை வரையும் கூட்டிக் கொண்டுபோய்க் காட்டிலே மேய விடவேண்டும். சாயங்காலத்திலே மேய்க்கு திரும்பி வரும்போது உன் மனைவி ஆச்சிரம வெல்லைவரையிற் போய் வின்று வழிபாடு செய்து கூட்டிவரல் வேண்டும். இந்த நந்தினி கிருபை செய்யும் வரையும் இப்படியே வழிபாடு செய்க. எந்தத் தீங்குகளும் உனக்கு இல்லனவாருக. புத்திரோற்பத்தியஞ் சித்தியாகுக” என்று வாழ்த்துவரை கூறி பத்தினியையும் அரசனையும் பன்னசாலையில் விட்டு இலை, கனி, காய் முதலியவைகளையும் கொடுத்தார். அவர்களும் அவைகளை உண்டு தருப்பையாலான படுக்கையிலே படுத்திருந்து விடியற் காலத்திலே நிகழ்ந்த வேதாத்தியயன சத்தத்தினால் விழித்தெழுந்தார்கள்.

விடியற் காலத்திலே பத்தினி செய்த வழிபாட்டினையும் பரிவடனேற்றுக் கண்றுக்கும் பால்கொடுத்துவிட்டு நின்ற நந்தினியை அரசன் அவிழுத்து விட்டான். அதுவுக் காடு சோக்கி மேயப் போயிந்து. அரசனும் பரிவாரங்களை களை அங்கே சிறுத்திவிட்டு வில்லினையும் எடுத்துக்கொண்டு அதனைப் பாதுகாத்துச் சென்றன. பத்தினியும் ஆச்சிரமபரியங்கம் அதனைக் கூட்டிப்போய் வழிபாடு செய்து திரும்பினால் புல்லுக் கவளத்தை நீட்டியும், ஈக்களை ஓட்டியும், இடையுருகளைப் போக்கியும் அது செல்லும்போது சென்றும், நீர்க்கும் போது நின்றும், கெட்க்கும் போது கிடங்கும், நீர்க்குடிக்கும் போது ஸ்ரூஷ்டத்தும், அதன் நிமூல்போல அரசனும் ஒழுகினான். அரசன் சென்ற அக்காட்டிலே மழையின்றியுங் காட்டமுல் துவிக்கத்து. மூக்களுக்கு கணி கஞ்சம் பொலிந்து விளங்கின. எனியபிராஸிள்ளை வலிய பிராஸிள்ளை வருத்துதலுக் காலிக்கான.

காட்டிலே புல்லுகளை மேய்க்குகொண்டு நின்ற நந்தினி மாலைக்காலம் வந்தவுடனே வசிட்டருடைய ஆச்சிரமம் நோக்கி வந்தது. அரசனும் பாதுகாத்து அருகில் வந்தான். பத்தினி நீரும்பிவருதல். ஆச்சிரம வெல்லையிற் போய் அதனை வழிபாடு செய்து கூட்டிவந்தாள். அதுவும் அவ்வழிபாட்டை அங்கிகரித்துக் கொண்டு யாகசாலையை அடைந்து வின்றது. அவர்கள் அதனை விட்டுப் போய் வசிட்டரையும் அருந்ததியையும் வணக்கினர். பால் கறந்தபின் நந்தினியும் படுத்து நித்திரை செய்தது. அரசன் பன்னசாலையிற் போய் நித்தியகருமரும் முடித்துக்

கொண்டு நந்தினியின் பங்கத்திற் சென்று நித்திகர செய்தான். பத்தினியும் கிளக்கேற்றியிட்டு அரசன் அருகிற போய் நித்திகர செய்தாள். பின்னர் விடியற்காலமும் வந்தது. நந்தினியும் எழுந்தது. அவர்களும் எழுங்கார்கள். எழுந்து முதலுள்ளே போல நந்தினியை ஒவ்வொரு காலும் வழிபாடு செய்து வருகையிலே இருபத்திரண்டு கால்கள் சென்றன.

இருபத்திரண்டாம் நாள் அந்த நந்தினி அரசனுடைய அன்றைப் பரிசோதனை செய்யக் கருதி இமயமலைச்சாரலை அடைந்து அங்குள்ள இமயபுற்களை இமயக்தகையிற் யேற்கிற மேற்கு மேற்கு மெல்ல மெல்லச் சுதால். சென்று ஒரு குகைக்குள்ளே புகுத்தது. இந்த நந்தினியை எந்தப் பிராணிகளும் இடையூறு செய்யமாட்டா என்னும் துணி வினாலே அதன்மேல் வைத்து பார்வையை அரசன் திருப்பி இமயமலையின் சிறப்புக்களை எல்லாம் பார்த்தான். அச் சிறப்புகளும் அரசனுடைய கண்களுக்கு ஆனந்தமாய் இருக்கன.

இருகுவமிச்.

வெருப்பிடித் தூறுறு வண்ண மிக்கவான் உருப்பிடித் தபல்செலை வொருவன் பார்வையை விருப்பிடித் தகனிடை விடாதிவ் வெற்கிடைத் திருப்பிடித் தொருகனஞ் சிறைசெய் திட்டதே.

அந்தச் சமயத்திலே அங்கிருந்த சிங்கம் ஒன்று கது மெனப் பாய்ந்து நந்தினியைப் பிடித்தது. நந்தினியும் குழு நந்தினியைச் சீன நோக்கி அரசன் திகைத்தான். அவசிங்கம்பிடித்தல். அடையாடிடக்கை வில்லோடும் முன் வேரை கண்றது. வலக்கை பின்

நந்தினி திலீபனுக்கு வரங்கொடுத்தல்.

ஆள்ள அம்புக் கூட்டிற் சென்றது. இடக்கை யாது செய்யும்? வலக்கை அம்புக் கூட்டிற் சென்றபடியே நம் பிக்கப்பட்டது. அரசன் ஒரு செயலுஞ் செய்ய இயலாமல் திகைப்பலடக்கு சித்திரம் போல நின்றான். சிங்கம் அரசனைப் பார்த்துச் சில வார்த்தைகள் சொல்லுகின்றது.

ந. நந்தினி திலீபனுக்கு வரங்கொடுத்தல்.

“அரசனே! உனது பிரயாசம் போதும். நீ ஒரு போது அம்பினை எடுத்துப் பிழோக்தாலும் வம்பும் முடிவதன்றி எனக்கு இடையூறு திலீபனுக்குச் செய்யமாட்டாது. வலியசரீரமுடைய ஒரு தெய்வம் வந்து என்னெடு பேர் ராடினுறும் ஒன்றுஞ் செய்ய மாட்டாது. வெற்றி என்னைச் சாரும். தோல்வி அதனைச் சாரும். மாங்களை அடித்து வேரோடு பிடிக்கும் வாயுவின் வேகம் மலையை யாது செய்யும் கான் சிங்கமல்லேன். சிவபிரானுக்குச் சேவை செய்யும் கும்போதரன் என்னும் ஓமமுடைய பூதத்தலைவன் என்று அறிந்துகொள். இங்கே நிற்குங் தேவதாரு மரத்தைப்பார். இது சீர்வார்த்து மாதேவியார் தம்பில்லோலை வளர்த்தது. இதைக் காட்டியானைகள் வந்து சொறிதேப்ததுத் தோலியுரித்துக் காயப் படுத்தியதை உமாதேவியார் கண்டு கவலை கொண்டார். அக்கவலையை அகற்றக் கருதிய சிவபிரான் என்னை கோக்கி நீ சிங்கவடிவமாய் இங்கே நின்று எதிரே வரும் பிராணிகளையும் உணவாக உண்டுகொண்டு நின்று இந்தத் தேவதாருவைக் காவல்புரி என்று கட்டிலையிட்டார்.”

“அன்று தொடங்கி இந்தத் தேவதாருவைக் காவல் பூரிந்து வருகின்றேன். இன்று வரையும் யாதோர் உணவும் எப்தவில்லை. இக்காட்டிலே ஒரு காதறூரம் வரையும் ஒரு பிராணியும் வருவதில்லை. நானே பெரும் பசியடையேன். நான் செய்த நல்விளையினாலே இன்றைக்கு இந்தப் பகவாங்கு எய்திற்று. இதற்குக்கிட்ட இயமனும் வந்து நிற்கின்றான். இதனை உண்டு பசியைத் தணிக்க என்ன ஞாகின்றேன். நீ இதன்மேலே வைத்திருக்குஞ் சிக்கையை விட்டுச் செல்லுது. குருவின் பொருளாகிய இதனைக் காக்குமுயன்றும் வாய்க்கவில்லை. நீ யாது செய்வாய்! உனது காவலிலே பிழையுமில்லை.” என்று சொல்லிற்று. அதனைக்கேட்ட அரசன் சொல்லுவான்.

அரசன் “சிங்கமே! நான் சொல்லும் வார்த்தை நல்லறிவுடைய உனக்கு நலைக்கிடனுகாது. உனக்கேதிரே கிற்கும் எனது சரீரத்தை உணவாக உண்டு உனது பசியைத் தணித்துக்கொள். சிவப்ரானுடைய ஆணைக்கும் பழுதில்லை. இந்தப் பசவும் இனிது சீவிக்கும். ‘மாலைக்காலத்திலே என்னுடைய மாதாவந்து பாலைத் தரும்’ என்று பசியோடு கிற்குங் கண்ணுக்கும் பால் தவருது. குருவாகிப் பசிட்டருடைய யாகமும் பாலினாலே பங்கமடையாது. ஆதலால் இந்தப் பசவை எப்படியும் விட்டுவிடுக” என்று அரசன் இரங்கு வேண்டினான். சிங்கம்கேட்டுச் சிரித்துச் சொல்லும்.

“அரசனே! அழகிய சரீரம், இளமை, அரசியல் முதலியே சிறப்பாக்களெல்லாஞ் சேர்ந்திருக்கின்றாய். அவைகளை யெல்லாம் அற்பமான இந்தப்பகுவின் சிக்கம்மூற்று பொருட்டு வீரை இழந்து விடுதல் துரைத்தல். நீதியன்று, செய்வனங்க் தவிரவனவும் சிறிதும் அறியாத மூடனுழிருக்கிறாய்”

கந்த வேணிக ரிளமையு நறுமலர்க் கணைக்கை அந்த வேள்பர வழகுமுற் றுடையைச் சென்று தந்த பாருல களிப்பதை நீத்திவ ணடந்த சிந்தை யேதுகொ ணீகொலோ கற்றறி கிறியோய்.

—இரகுவமிசம்.

“அரசனே! நீ இறந்தாயாயின், இந்தப் பச ஒன்று தான் உய்வடையும். உன்னாற் காக்கப்படும் உயிர்களெல்லாம் கவலைக்கடவிலே முழுகி வருங்கும். ஆதலால் நீ இறவாயல் நின்று உயிர்களைக் காத்தல் உத்தமம். பசவைப் பாதுகாவாது கொல்லி விட்டாய் என்று குருவாகிய வசிட்டமுள்ளிருக்கும் கோப்பாராயின், ஆயிரக்கணக்கான வேறு பசக்களை அவருக்குக் கொடுத்து அவர்கோபத்தைத் தணித்துக்கொள்.” என்று சிங்கஞ் சொல்லிற்று. அரசன் அதனைக்கேட்டுப் பின்னால் சொல்லுவான்.

“சிங்கமே! நானே சத்திரியன். சத்திரியன் என்பது * சத்தினின்று காப்பவன் எனப் பொருள்படும். சத்திரியன் என்னும் பெயரின் பொருளைப் பின்னுமாசன் பேணி கடவாத அரசனுடைய அரசேல்லல். சியலாற் பயன் யாது. விசிட்டமான பசுக்கள் கோடி கொடுத்தாலும் வசி

* சதம்-காயம்; சுதம் என்பதன் விகாரம்.

ட்டருடைய கோபக் தஸியாது. இந்தப்பகலே அந்தக் காம்தனுவின் கண்று. என்னுயிரை விட்டேனும் இந்தப் பகலை மீட்டுக் கொள்ளல் வேண்டும். இதனை நீ கொல் அவாயாயின் மாலைக்காலத்திலே மாதா வந்து பாலைத் தரு மென்று வழிபார்த்திருந்த கண்றும் சுதறி வருந்தும். குருவடைய யாகமும் பாலின்றி வழுவறும். காக்கும்படி எமது குரு என்னிடங் தந்த இந்தப்பகலை காத்துக் கொள்ளாமல் கைவிட்டு அந்தோ! அந்தக் குருவின் முன் அஞ்சாலம் எப்படி நிற்பேன்? என்னுடைய இந்த உடம்பு அழிந்துபோதல் உனச்கு இட்டமில்லையாயின் எனது புக முடம்பு எப்படி நிலைக்கும்? மன், நீர், முதலிய பூதங்களாலய இந்த மாயவுடம்பிலே என்போலிகளுக்கு விருப்பம் இல்லை.

இப்பொழுது நியும் நானும் கலந்து பேசிய வார்த்தைகளாலே உனக்கும் எனக்கும் நட்புண்டாய் இருக்கின்றது. நண்பனுகிய நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை நீ மறுத்தல் நீதியன்று,” என்று சொன்னான். அதனைச் சிக்கம் கேட்டு “அப்படியாகு” என்று சொல்லி அந்தப் பகலை விட்டது. இடக்கையின் தம்பனமும் நீக்கிறது. அரசன் ஆயுதங்களை ஏறிந்துவிட்டு தன்சரீரத்தை ஒடுக்கிக் கொண்டு சிங்கத்துக்கு முன்னே வீழ்ந்தான். வித்தியாதரர்கள் சொரிந்த புட்பமாரியும் வீழ்ந்து, “மகனே நீ எழுங்கு நில்” என்று ஒரு வார்த்தையும் கிசழ்ந்தது. அதனைக் கேட்ட அரசனும் எழுங்கு நின்று சிங்கத்தைப்பார்த்தான். சிங்கம் காணப்படவில்லை; நந்தினிதானே காணப்பட்டது. அரசன் நந்தினியை நோக்க நந்தினி சொல்லுகின்றது.

நந்தினி திலீபனுக்கு வரங்கொடுத்தல். 11

“அரசனே! இந்த மாயக்களை யெல்லாம் யானே செய்து உண்ணப் பரிசோதித்தேன். வசிட்டருடைய மகிழ்மயினுலை இப்பமன்றாலும் என்னை நந்தினி வரங்கு அனுக மாட்டான். பின்னர்ச் சிங்கம் முதலிய தீய சிராணிகளைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அரசனே! நீ குருவிலே வைத்திருக்கும் பத்தியும், என்னிலே வைத்திருக்கும் பத்தியும் என்னைமகிழ்மயிக்கின்றன. நீ விரும்பிய பொருளை என்னிடங்கேள். என்னைப் பாலைஞ்சூ மாத்திரங் கொடுக்கும் பசு என்று எண்ணாதே! விரும்பிய பொருள்களையெல்லாம் கொடுப்பேன். தூகாமதேஹு என்றும் நாமமும் எனக்குண்டு” என்றது. அதனைக் கேட்ட அரசன் மிக மகிழ்ந்து “என்குவத்தை இனிது விளக்கும் ஒருபுத்திரன் இந்தச் சுதக்கிணையிடங் தொன்றுதற்கு வரங்கரவேண்டும்” என்று கேட்டான். நந்தினி “நீ விரும்பிய படி புத்திரன் ஒருவன் உற்பத்தியாகும்படி வரந்தந்தேன். அரசனே! என்னுடைய பாலை ஒரு தொன்னியிலே கறந்து நீ குடிக்கவேண்டும்” என்றது. அரசன் “கன்றுங்குடித்து முனிவர்யாகத்துக்கும் உபயோகமாகி எஞ்சிய பாலை முனிவர் அனுமதியும் பெற்று உண்ண விரும்புகிறேன்” என்றான். அதனை நந்தினி கேட்டு அகமிக மகிழ்ந்து இமயக் குகையினின்றும் திரும்பி முனிவருடைய ஆச்சிரமம் நோக்கி வந்தது. பத்தினியும் முன்போலச் சென்று வழிபாடுசெய்து கூட்டிவந்தாள்.

வசிட்டமுனிவர் நந்தினி வரங்கொடுத்த செய்தியை அரசனுடைய முகக்குறியால் அறிந்து கொண்டார். அரசனும் நிகழ்ந்த காரியத்தை அவருக்குச் சொல்லினான்.

† காமம்-விரும்பியது. தெனு-கொடுப்பது.

மனைவிக்குஞ் சொல்லினான். அதன்பின்பு முனிவருடைய அனுமதியோடு கன்றுங்குடித்து யாகத்துக்கும் உபயோக மாணபின், அந்த நந்தினிபின் பாலைக் கறந்து குடித்தான். குடித்தபின் அங்கே படுத்திருந்து விடியற் காலத்திலே பத்தினியோடுஞ் சென்று அருந்தத்தியையும் வசிட்டரையும் வணக்கி அனுமதியும் பெற்று அதன் பின் நந்தினி யையுங் கன்றையும் வணக்கி மனமகிழ்ச்சியோடுஞ் தனது நகரியிற் போய் மந்திரிமாரிடம் வைத்த அரசியலை ஏற்று நடத்தினான்.

ச. இரகுவற்பத்தியும் யாகஞ் செய்தலும்.

பின்னர்ப் பத்தினியுங் கற்பவுதியாகிப் பத்துமாதமுஞ் சென்று புத்திரன் ஒருவளைப் பெற்றஞ். திக்குகளொல்லாம் மகிழ்ந்தன. வாயுவஞ் சுகமாய் வழங்கிற்று. விளக்கும் அரசைவின்றி விளங்கிற்று. அரசனும் மைந்தனைப் புகழ்ந்து கூறும் அந்தப்புர சனங்களுக்குப் பொருள்களை வாரிக் கொடுத்தான். தேவதுந்துபிசுரும் ஆரவாரித்தன. மைந்தனைக்கண்ட அரசன் மனம் சந்திரனைக்கண்ட சமுத்திரம் போலப் பொங்கி எழுந்தது. பிதிர்க்கடனும் அரசனை நீங்கிற்று. சாதகம் முதலிய கிரியைகளும் வசிட்டராற் செய்யப்பட்டன. மைந்தனுக்கு இரகு என்னும் நாமம் அரசனால் இடப்பட்டது. மைந்தனுகிய இரகு என்பவன் வளர்பிறைபோல வளர்ந்து தங்கை தாயரை மகிழ்வித்தான்.

இந்த மைந்தனுகிய இரகு என்பவன் ஐந்தாம் வயசிலே வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் பெற்றுச் சகல கலைகளையுங் கற்றுணர்ந்து சாமர்த்தியவானுபினான். அரசனும் மைந்த

ஒகிய இரகுவின் துணைவியாலே வாயுவின் துணைபெற்ற அக்கினிபோல மிக்கு விளங்கி அரச கண்ணிகைகளையும் அவனுக்கு மனம்புனர்வித்து அவனை இளவரசனாக்கினான். அதன்பின் அரசன் அசுவைத யாகஞ் செய்யத் தொடங்கி யாகக் குதிரையைக் காவல் செய்யும்படி மைந்தனுகிய இரகுவையே வியமித்தான்.

தன்னிட்டமாகச் செல்லும்படி அவிழ்த்து விட்ட யாகக் குதிரையைக் காவல்செய்து பின்னேசென்ற இரகு வின் கண்களை இந்திரன் வந்து மயக்கி யாகக் அந்தக் குதிரையைக் கவர்ந்து மறைந்து தனிரையைக்கா சென்றன. யாகமுந் தொன்னுறந்திருஞ் வல்புரிதல். பது வரையிலே முடிந்தது. பொள்ளை நக் குதிரையைக் காணுமற்போன செய்தியை இரகு என்பவன் கோக்கி கோபதாபங்கொண்டு வீரங்கூறி நின்றபோது நந்தினியென்னும் அந்தப் பசுவின் கண்றும் அங்கே வந்தது. அதன் சிறீராற் கண்களைக் கழுவி இரகு மேலே பார்க்கும் போது குதிரையைக் கவர்ந்து செல்லும் இந்திரனைக்கண்டு கோபங் கொண்டு சொல்லுவான். “இந்திரனே! யாகங்களொல்லாவற்றினுஞ் சென்று அவிப்பாகம் ஏற்கும் நீ என் பிதாவின் யாகத்தை எப்படிக் கெடுக்கத்துணிந்தாய்? யாகபதியாகிய நீ யாகத்தை அழிக்கத் துணிவாயாயின், நீதிநெறி யாவரிடத்திலே நிலைக்கும். வேத விதி யாதாய் முடியும்! உலகத்தார் உன்னை இகழாரா? உனக்கிது தகுதியன்று. ஆதலால் இந்த யாகக்கு திரையை என்னிடம் விட்டு, இந்திரனே! ஐந்தரு நீழிந்த போய் அரசியலோடும் வாழ்தி” என்று சொன்னான். அப்போது இந்திரன் சொல்லுவான்.

தயங்களையும், மந்திரசத்தி, பிரபுசத்தி, உற்சாகசத்தி என் அம் மூன்று சத்திகளையும், மந்திரசித்தி, பிரபுசித்தி உற் சாகசித்தி என்னும் மூன்று கித்திகளையும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்.

சந்திநடப்பு. விக்கிரசம்-விரோதம். யானம்-மேற் சொல்லல். ஆசனம்-காலம் பார்த்திருக்கல். துவைதம்-பிரித்தல். ஆச்சிரயம்-தருவன் போர்கடக்க மற்றொருவளைய டைதல். விருத்தி-தன்செயல் வளர்ந்திடப் பகைவன் செயல் குறைந்திடல். தானம்-பொருள் கொடுத்துச் சமாக்குதல். கபம்-தன்செயல் குறைந்திடப் பகைவன் செயல் வளர்ந்திடல். மந்திரசத்தி-ஆலோசனை வலி. பிரபுசத்தி-பெருமைவலி. உற்சாகசத்தி-முபற்சிவலி.

சந்திமுதலிய குணங்களையும் பிறவற்றையும் அறிந்த அரசனுலே அடையப்படாத ழுமியாது? சத்துருக்களை வேறாக களைதலின்றி அரசர்கள் தனிப்பதில்லை. திக்குகளிலேரன்று அரசர்கள் யாவரையும் வென்று திரவியங்களை ஈட்டல் வேண்டும். பகைபைச் சிறிதென்றுபார்த்துக்களைபாது விடுதல் நன்றன்று. சமுத்திரம் நினைவேலை நிறைந்துளதாயினும் ஆற்றுநிரையும் ஏற்று வாங்குகின்றது. ஆலோசனை விதியும் இதுவேயாகும் என்றுகள். இதனைக்கேட்ட இரகுவென்பவன் பறையறைந்து ஜேனைகளையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு தானும் எழுந்து திக்கு விசயங்கெப்பக் கருதி முதற்கட்கிழக்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றுன். முன்னே இராசகாந்தி சென்றது. அகன் பின் ஜேனைகள் சென்றன. வங்கம், சலிங்கம் முதலிய தேசங்களை வென்று அங்கங்கே அரசர்களை அடக்கி திரவியங்களையுஞ் சேர்த்தான்.

கௌற்சமுனிவர் பொருள் வேண்டல். 17

கிழக்குத்திரையை வென்றுபின், தெற்குத் திசையை நோக்கிச் சென்றுன். அங்கே பாண்டியவரசர்கள் இரகுவடைய பிரதாபத்துக்குப் பயந்து விரைவிலே பணிந்து தாங்கள் திரட்டிய முத்துக்குவைப்பல்லாம் அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். அங்குள்ள மலைம் தார்த்தாம் என்னும் மலைகளையுங் கண்டு சென்றார். சென்று மேற்குத் திசையிலே போய்ப் பலவகை யரசர் களையும் வென்று திரவியங்கேர்த்துக்கொண்டு அக்கடற்கரை யோரமாய் வடக்கே சென்று பாரசீகம், காசுமீரம், காமரூபம் முதலிய தேசங்களையும் வென்று திரவியங்களையுஞ் சேர்த்து இமயமலையிற் போய் அங்குள்ளோர் கொடுக்கும் உபகாரங்களையும் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிவந்து அப்பொன்களைப்பல்லாங் கொடுத்து விச்சுவ சித்து என்னும் யாகத்தையுஞ் செய்து முடித்தான்.

கா. கௌற்சமுனிவர் பொருள் வேண்டல்.

யாகத்திலே திரவியங்களையெல்லாம் வாரி வாரி யாவர்க்கும் வீசி வறுமையற்றிருக்கும் இரகு என்பவனை வரதந்து முனிவருடைய சீடராகிய கௌற்சமுனிவர் குருதக்கிணக்குப் பொருள் பெறும் பொருட்டு வந்தடைந்தார். வந்தடைந்த அந்த முனிவரை இரகு மதுராஜா எதிர்கொண்டமூத்து வந்து இருக்கையிலிருத்தி மட்பாத்திரத் திலே கொண்டுவந்த அருக்கியம் முதலியவற்றையுங் கொடுத்து வணங்கினார். வணங்கியபின், “முனிபுங்கவரே! உமது குருவாகிய வரதந்துமுனிவர் சுவாத்தியமாய் இருக்கின்றா? அவருடைய தவவொழுக்கங் தவறுது நடக்கின்

தா? அவராலே வளர்க்கப்பட்ட ஆச்சிரம மரங்கள் வாயு தேயுக்கால் வாததையின்றி வளர்கின்றனவா? மாண்கன்று கள் இடையூறின்றி வசிக்கின்றனவா? ஆறிலொன்றுகிய வரிப்பொருள் தவறுது கொடுக்கப்படுகின்றதா? உணவாகிய குளிநில்லுகள் ஆடுமாடுகள் மேயாது வளர்கின்றனவா? பிரமசாரியாகிய நீர் இல்லறஞ் செல்லற்குக் குருவின் அநுமதி கிடைத்துவிட்டதா?" என்னும் வினாக்களை விடுவினார்.

அப்பொழுது கௌற்சர் சொல்லுவார். "இராசாவே! நீர் அரசராயிருந்து காவல் புரியும்போது எங்களுக்குக் குறை எப்படி வருமா? எங்களுக்கோ குறுதக்கிணக் குறை எப்படி வருமா? தொரு குறையுமில்லை. நான் வரதந்து தப் போந்து முனிவரிடத்திலே ஆறங்கம், நால்வே கேட்டல். தம், மீமாம்சை, புராணம், தருமசாஸ்தி ரம் என்னும் பதினான்கு வித்தைகளையும் கிரமமாகப் படித்தேன். அவர் தமிழிடத்திலேயான் வைத்திருக்கும் பத்தியையே தமக்குத் தக்கிணையாக எண்ணியிருந்தார். நான் அதனை கோக்காமல் உமக்குக் குருதக்கிணையாக எவ்வளவு திரவியங் தரவேண்டுமென்று பின்னும் பின்னுங் கேட்டேன். அவர் கோபங்கொண்டு எண்ணிடம் பொருளில்லாமையையுக் கருதாமல் பதினான்கு வித்தை களுக்கும் பதினான்குகோடி பொருள் தரவேண்டும் என்றார். அப்பொருளின் பொருட்டு இப்பொழுது உம்மிடம் வந்தேன். பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் யாகத் திலே போக்கிவிட்டு மட்பாத்திரம் மாத்திரம் வைத்திருக்கும் உம்மைக் கேட்டற்கு யானும் கீதியில்லை. வேறொரு கொடையாளனிடம் போக விரும்புகின்றேன்" என்றார். அவரைத்தடுத்து அரசன் சொல்லுவான்.

"முனி சிரேட்டரே! என்னிடம் குருதக்கிணக்குப் பொருள் கேட்டுவந்தவர் பொருள் பெறுமற்போயினர் என்ற நின்தை மொழி எனக்கில்லாமல் அரசன் போந்து இருக்கவேண்டும். முனிவரே! இரண்டு கோடுத்தல். மூன்று நாளைக்கு இங்கே இருந்துகொள்ளும். எங்கேயாவது பொருள் தேடித் தருவேன்" என்று சொல்லிக் குபேரனிடம் போய் அவனைட திரவிய சாலையிலிருந்து பெருந்தொகைப் பொருள்களை வாரிக் கொண்டுவந்து கொற்சருக்குக் கொடுத்தான். அது குருவுக்குக் கொடுக்குஞ் தொகையிலும் அதிகமாயிருக்கத்து. அகனைக் கண்ட கௌற்சர் சொல்லுவார். "அரசனே! நீதிவழியின்று திரவியத்தை ஈட்டல், வளர்த்தல், காத்தல், தக்கார் கரத்திற் கொடுத்தல் அரசன் ரூபில் என்று பெரியோர் கூறுவார். உன் மகிழ்மோ அறிதற்கரியது. தேவுலகப் பொருளையும் பெறவல்லாய். அரசனே! உன்னைப்போன்ற புத்திரன் ஒருவனைப் பெற்றுக் கொள்க" என்று வாழ்த்துரைகளிற் தமது குருவின் சமீபம் போனார். பொருள்கள் எல்லாம் ஒட்டகங்களிலும் பெட்டைக் குதிரைகளிலும் ஏற்றப்பட்டுப் போயின. முனிவனது வாழ்த்துரையால் அவனுக்குப் புதல்வனும் ஒருவன் பிறந்தான். பிரமமூகர்த்தத்திற் பிறந்த காரணத்தினால் அயனென்னும் நாமதேயம் அவனுக்கு இடப்பட்டது.

எ. மாலையிடு.

நுதிரனுகிய அயன் பலவகைக் கலைகளையும் கற்று வல்லனுப் பளர்ந்து விவாகப்பருவம் மேவியபோது விதற்பதேசத்து அரசனுகிய பேரசராசன் தனது தங்கை

சமரசபைக்குப் பின்துமதியுடைய சம்மரசவைக்கு அப்போதல். ஸைபும் அனுப்பும்படி இரகுராசனுக்குக் குத்தாரை அனுப்பினான். இரகுராசனும் போசராசன் சதாசாரங்களாலும் சற்குணங்களாலும் மிக்க வளைந்தும் சம்பந்தஞ் செய்தற்குத் தக்கவன் என்றும் இனிதறிந்து அந்தச் சம்மரசவைக்கு அவளையும் அனுப்பினான். அப்பனும் கால்வகைச் சேளைகளோடுஞ் சென்று நிருமதை யாற்றங் கரையை அடைந்தபோது யானை ஒன்று நிருமதை ஆற்றிலே நீந்தி முழுகி கரையை அடைந்து அரசனுடைய சேளை யானைகளிலே நெருங்கி வந்தது.

அதனை நோக்கிய அயன் அந்தயானையின் மத்தகத்திலே தைக்கும்படி வித்தகமான பாணம் ஒன்று விட்டான்.

பாணம் பட்டவுடனே அந்த யானை தன் கந்தருவள் சாபம் ஊடலை விட்டு ஒரு புருடனும் வந்து தீர்த்தல். அயனை நோக்கிச் சொல்லும். “அரசனே!

என் பெயர் பிரியம்வதன். என்பிதாவின் பெயர் பிரியதர்சனன் என்னும் கந்தருவன். மதங்க முனி வருடைய சாபத்தினாலே இந்த யானை வடிவத்தை எடுத்தேன். இந்தச் சாபம் எப்போது நீங்கும் என்று மதங்க முனிவரை இரந்து கேட்டேன். மதங்கமுனிவரும் என்மேல் இரங்கி இக்குவாகு மரபிற் பிறந்த அயன் என்னும் அரசன் உனது மத்தகத்திற் பாணம் விடும்போது சாபமும் நீங்குமென்று தீர்ப்புஞ் சொன்னார். இக்காரியம் எப்ப சம்பவிக்கும் என்று எதிர்பார்த்திருந்தேன். இப்பொழுது உம்மாற் பாணம் விடப்பட்டுச் சாபமும் நீங்கினேன். இச்சாபத்தை நீக்கிய உமக்குக் கைம்மாருக சம்மோகனம் என்னும் படையைத் தருகின்றேன். இது விடுக்கும்போது ஒரு மந்திரமும் ஒடுக்கும்போது ஒருமங்கிரமுமாக இரண்-

மெந்திரம் உடையது. ஒருகாலமும் உடம்பிளின்றும் உழிரைப் பிரிக்கமாட்டாது. சக்துருவை மயக்கி வெற்றியை மாத்திரம் கரத்திற் கொடுக்கும்” என்றான். அப்படையை அயனும் அங்கீரித்துக் கொண்டு விதற்பாடு நோக்கினான். அந்தக் கந்தருவனும் அழகாபுரியை நோக்கினான்.

போசராசன் தனது நகரியின் புறத்தே அப்பன் வங்கான் என்பதை அறிந்து எதிர்கொண்டு வந்து அழைத்துப்

போய் ஆசனத்திலிருத்தி சக்திரணைக் கண்ட சமுத்திரம் போல சந்தோஷத்திலும் கிளர்ந்தல். அதே சமயம் வைக்கு வந்த அரசர் யாவரும் அன்றையும் சுதந்திரமாகி கூடியதார்கள். அயனே நித்திரையிற் பங்கமடைந்தில்லை. விடியற்காலம் வந்தவுடனே மங்கலபாடகர்கள் இங்கிதம் பெறப்பாடும் பாடுக்களைக் கேட்டு காலைக்கடலை முடித்து ஆடையாபரணங்களை அணிந்து சம்மரசவையிற் போய் போசராசன் காட்டிய ஆசனத்திலே ஐந்தருவின் கடுவிலே விளங்கும் பாரிசாதமரம் போல அரசர் யாவர்க்கும் கடுவே விளங்கினான். அப்போது இந்துமதியும் சிவிகை ஒன்றிலே ஏறி பரிவார சனங்கள் பக்கத்திலே சூழ்ந்துவர சம்மரசவையிற் புகுந்தான்.

அரசர் யாவரும் இந்த இந்துமதியையே நோக்கி ஆசைமிகுந்து பலவித சேட்டைகளையுஞ் செய்தார்கள்.

அவருள்ளே ஓராசன் தன் கையிலே அரசர் சேயல். இருந்த தாமரைப் பூவை அடிக்கடி சமுற்றி அலைத்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றேராசன் தன்னுடைய உத்தரிய வஸ்திரத்தை ஒதுக்கி

மேலே எடுத்துவிட்டு முகத்தையும் ஒருபக்கத்திலே சாய்த்துக் கொண்டிருந்தான். மற்றோரரசன் இடக்கரத்தை எடுத்துயர்த்தி சிங்காசனத்திலே ஒருபக்கத்தில் சேரவைத்து முத்துமாலையையும் முதுகிலே ஒதுக்கவிட்டு மிக்திரன் ஒருவளைஞும் பேசிக்கொண் டிருந்தான். மற்றே ரரசன் கையிலிருந்த வெண்டாழும்பூமடலீ நகத்தாற் சிழித்துக்கொண் டிருந்தான். மற்றே ரரசன் சூதாடு கருவிகளை சூழப்பரப்பிச் சூதாடிக்கொண் டிருந்தான். மற்றே ரரசன் சிரத்திலே கரத்தைவைத்து சிறிதும் பேசாதிருந்தான். இப்படியே சேட்டை செய்துகொண்டிருக்கும் அரசர் யாவரையும் சபைப்பழக்கங் தெரியாத வீணரென்று கருதி வெறுத்தாள்.

அதன்பின் சனந்தை என்பவள் அச்சபையில் இருக்கும் அரசர் யாவரையும் தனித்தனிகாட்டி அவர்கள் பெருமையை இந்துமதிக்குச் சொல்லக்கருதி அரசர்களைக் காட்டி முற்றகன்னே மகததேச ராசன் முன்டிக்கூறுதல். னிலையிற் கொண்டுபோய்ச் சொல்லுவாள்.

“இந்துமதியே! கேண்மதி. இவன் மகததேசராசன். பகைவளைப் பரிதாபம் மேவச் செய்தலாற் பரங்கதபன் என்னும்பேர் படைத்தவன். அடைக்கலம் புகுவோர்க்கும் முனிவர்க்கும் பெருந்துணையாய் உள்ளவன். இடைவிடாது செய்யும் யாகங்களால் இந்திரனையும் அழைப்பவன். பிரசைகளிடத்திலே பிரியம் மிக்கவன்” என்றார். இந்துமதி கேட்டுக்கொண்டு அந்த அரசனை வணங்கவிட்டு அப்பாற் சென்றார். அதனைக்கண்ட சனந்தை அங்கதேசராசன் முன்னிலையிலே அவளைக் கொண்டுபோய் “இவன் அங்கதேசராசன். தேவப் பெண்களும் ஆவல் கொள்ளத் தக்க பேரமுருங் இளமையும் பெற்றவன். முன்னெரு சாபத்தினுலே

இங்கே வந்த திக்கியான்களை எல்லாம் முனிவரர் நால் வழிநின்று முறை பெற அடக்கினவன். வெவ்வேறு இடங்களிலே தனித்தனி விரும்பி வசிக்கும் இலக்குமி சரஸ்வதி என்னும் இருபெண்களும் ஒருங்கு கூடிவந்து தன்பால் வசிக்கும் தகுதி பெற்றவன்” என்றார். அதனையுங்கேட்டு இந்துமதி “அப்பாற் செல்லுக” என்றார்.

அவளைச் சனந்தை அப்பாற் கொண்டுபோய் அவந்தி தேசராசனைக் காட்டி “இவன் அவந்திதேசராசன். சஞ்சை என்னும் தன் மகள் பொருட்டு சாகத்தீவிற் கொண்டுபோய்த் தேவத்தச்சனாற் கடைந்தெடுக்கப்பட்ட சூரியன் போன்றவன்; அபரபக்கத்தின் அந்திக்காலத்திலும் அவந்திமாகாளருடைய சிரத்திலிருக்கும் செழும் பிறையைத் தெரிசனஞ் செய்து தொழுது வாழ்வோன்.

அடரிரு எபரா பக்க மதனினுமங்கிக் காலத்திடரின்மா காளன் சென்னி யிளம்பிறை தொழுது வாழ்வோன் மடனாளர் வதிபு மாறு மயன்கடைந் துள்ள மாவெஞ் சடரஞு னிலையே கண்டா யங்கிக் கொண்ணச் சொன்னாள்.

—இரகுவமிசம்.

மந்திரசத்தி, பிரபுசத்தி, உற்சாகசத்தி என்னும் சத்தி கள் மூன்றும் உடையவன்,” என்றார். அவளையும் இந்துமதி விரும்பினார் அல்லன்.

சனந்தை அவளை அப்பாற் கொண்டுபோய் அநுபதேசராசனைக் காட்டி “இவன் அநுபதேசராசன். பிரதிபன் என்னும் பெயர் உடையவன். கார்த்த வீரியன் குலத்திற் பிறந்தவன். பரசராமனுடைய மழுவின் நுதியைக் குவளையலின் மடல்போல மழிப்பவன். நிருமதை ஆற்றங்கரை

யிலே அரண்மனை கட்டி வசிப்பவன்” என்றார். அவனையும் இந்துமதி அவமதித்தாள். அவளோக் சுனங்கை அப்பாற கொண்டுபோய் சூரசேனராசன்க் காட்டி “இவன் சூரசேனராசன். சூரெடனன் என்னும் பெயருடையவன். தாப் மரபு தந்தை மரபு என்னும் இருமரபுஞ் தூயவன். மழுமையாற்றங் கரையிலே உரண்மனை கொண்டு வசிப்பவன்” என்றார். அவனையும் விரும்பினால் அல்லவள்.

அப்பாற் சுனங்கை அவளோக் கலிங்கதேச ராசன் முன் விலையிற் கொண்டுபோய் “இவன் கலிங்கதேச ராசன். ஏமாங்கதன் என்னும் நாமதேயம் உடையோன். வில்வீரர் களுக்கெல்லாம் முன்னே செல்லும் வில்வீரன். மகேந்திர மலைக்கும் மகாசமுத்திரத்திற்கும் நரேந்திரன்” என்றார். இந்துமதி அவனையும் விட்டு அப்பாற் சென்றபோது சுனங்கையானவள் பாண்டியதேச ராசனைக் காட்டி “இவன் பாண்டியதேச ராசன். அசுவமேத யாகஞ் செய்தவன். அகத் தியர் வசிக்கும் பொதியமலைக்குத் தலைவன். அரிசந்தனம் பூசிய சரீரமுள்ளவன்” என்றார். அவனையும் விட்டு இந்துமதி அப்பாற் சென்றார்.

அவனுக்குச் சுனங்கை அபன் என்பவனைக் காட்டிச் சொல்லுவாள். “இவன் அயோத்திக்கர இராசன். திக்குவி சயஞ் செப்து மிக்க பொருளிட்டி அயனுக்கு மாலை விச்சவசித்து என்னும் வேள்வியுஞ் யிடுநல். செப்த இரகு ராசனுடைய புத்திரன்.

தேனுவை வழிபட்டு வரம்பெற்ற திலீப ராசனுடைய பெளத்திரன். ஏருத்து வடிவங் கொண்டு நின்ற இந்திரனுடைய முதுகிலேறி நின்று தைத்திய ரோடு போர் புரிந்த குத்தன் மரபுக்கு விளக்குப்

போன்றவன். குலத்தாலும், குணத்தாலும், ஒழுக்கம் முதலிபவற்றுலும், இழுக்கில்லாதவன். இளமைப் பருவமுடையவன்” என்றார். இந்துமதியும் அப்பாற்செல்லாமல் அவளைபே நோக்கி நின்றார். அப்பொழுது சுனங்கை என்பவன் இந்துமதியை நோக்கி “ஆரியாயி அப்பாற் செல்லுவேமா?” என்ன, ஆரியை பார்த்த பார்வை சுனங்கையைக் கொல்லும்படிகிடந்தது.

குதையட் டெழுந்த கொங்கைச் சுனங்கையத் தோகை யன்னுள் காதலின் குறிப்பை நோக்கி யருகுபோய்க் களித்து மெல்லப் பேதையப் பாற்செல் வேமோ என்றிடப் பிடியனாக் கோதையைப் பார்த்த பார்வை கொல்லிய கிடந்த தன்றே.

—இருவமிசம்.

சுனங்கையும் பயந்து மனந்தமுராதிச் சும்மாசின்றார். அந்தப் பொழுதிலே இந்துமதி பரிமளத் திரவியங்க் கேர்ந்த பூவின்மாலையை ஆவலோடும் எடுத்து சுனங்கை கையினுலே அபன் கழுத்திலே சேர்த்தாள். அதனை நோக்கிய நகரச்சனங்கள் யாவரும் அபனுக்கும் இந்து மதிக்கும் வந்து சம்பவித்த பொருத்தமான சேர்க்கையைப் புகழ்ந்து பேசினார். போசராசன் அபனையும் இந்து மதி யையும் அழைக்குக்கொண்டு போய், அக்கினி சான்றூக்கடிமணைம் புனர்விக்கக் கருதி அரசரையும் பிறரையும் அங்கே வருவித்தான்.

அ. கடிமணஞ்செய்தல்.

கடிமணங்சாலையிலே முடியுடையரசர்களும், மற்றையரசர்களும் பிறருமாக வந்து நெருங்கினர். அபனும்

இந்துபதியும் பொன்யயமான ஆசனம் ஒன்றிலே ஒருங்கு வீற்றிருக்கனர். போசராசனுடைய புரோகிதர் ஓமாக்கினி யை வளர்த்துக் கிஸியைகளைக் கிரமமாகச் செய்தார்கள். போசராசன் அக்கினி சான்றூக் இந்துமதியை அயனுக்குக் கொடுத்துக் கிஸியைகளையும் முடிப்பித்தபின் அங்கே வந்தோர் அனைவரையும் உபசரித்து அனுப்பினான். அரசர் கனும் கீழே முதலைமுதலிய பிரானிகளை வைத்துக்கொண்டு மேலே தாமரையை மலர்ந்து காட்டும் பொய்க்கோல மனத்திலே பொருமையுடையவர்களும் புறத்திலே விருப்பங்காட்டுவோருமாய்த் தம்பதிகளையுங் கபடமாய் வந்தனை செய்துகொண்டு போனார்.

போசராசனும் சீதனமாகப் பொருள்களையுங் கொடுத்து அந்தக் தம்பதிகளையும் போகவிட்டுத் தானும் அவர்களுக்குப் பின்னே துணையாகச் சென்று மூன்று போர்புரிதல். நாளையின் பின் மீண்டு வந்தான். தந்தையுடைய திக்கு விசபத்திலே திரவியன் ரொடுத்து நெரந்தநலுறும், இந்துமதியைப் பேருமையாறும் சிந்தகைற்கொண்ட வைரமுடையராய் வந்து வழியிலே அப்பை மறித்துப் போர்புரியத் தொடங்கினார்கள். அப்பை இந்துமதியை மந்திரிகள் சிலரிடம் நிறுத்திகிட்டுக் கங்கையாற்றிலே சென்று கங்கு நெருங்கும் சேர்ஜையாறு போல அந்த அரச�ேரினாவிலே சென்று நெருங்கிக் கடும் பேரர் புரிந்தான். சதுரங்கசேரினங்களுங் கலந்து போர்புரிந்தன. பினங்களும் நெருங்கின. அரசர் பலர் அயனுற் கொல்லப்பட்டார். எஞ்சி ந்த ரேர், அப்பை விட்டபோகன்பரணத்திலே அறிவுமயங்கிக் கீழே வீழ்ந்தார்கள். அப்பை இந்துபதியையும் அழைத்துக்கொண்டு தனது நகரியிற் சார்ந்தான். இவைகளையெல்லாம் முன்னரே

கேட்டு மனம் மசிழ்ந்திருந்த இரகுராசன் மெந்தனுகிப் பயனைக்கொண்டாடி அரசியலையுங் கொடுத்துவிட்டு முத்தி நெறி தேட முயன்றுன்.

அயன் அரசியலைப் பெற்றுபின் சனக்களைல்லாம் மனங்களிக்கும்படி அன்போடும் அருளோடும் பூரியைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். தங்கையாகப் பெருகாசன் துறவி வேடம் பூண்டு நகர்ப்புறந்திலே போயிருந்து முத்தி நெறி தேட முயன்றுன். மெந்தனுகிய அயன் அரசியலின் வளர்ச்சியைத் தேட முயன்றுன். இரகு முத்தியின் பொருட்டு முனிவரைச் சேர்ந்தான். அயன் வேறு தேசங்களையும் விரும்பி மந்திரிகளைச் சேர்ந்தான். இரகு மனத்தை ஒருவழியிற் படுத்துமாறு சனமில்லாத தனியிடத்திலே தருப்பையாசனத்திலே இருந்தான். அயன் அரசியல் காரணமாகத் தருமமயமான ஆசனத்திலே இருந்தான். இரகு யோகப்பயிற்சியினுலே பிராணன், அபானன் முதலிய வாயுக்களை வசமாக்கினான். அயனே திரவியப் பெருமையாலே பகையரசர்களை வசமாக்கினான். இரகு தவாக்கினியினுலே பிறவிக்குக் காணமான கருமங்களை நீரூக்கினான். அயனே பகையரசர் தொடங்குங்கருமங்களின் பயனை முழுதும் நீரூக்கினான். இரகு சத்துவம் முதலிய குணங்களைச் சமங்கிலையாக்கிச் சயக்கொண்டான். அயனே சந்தி, விக்கிரகம் முதலிய ஆறு குணங்களுள்ளே பேறுதர வல்லதொன்றைப் பெற்றாகக் கொண்டான். இரகு பரமாத்துமாவைக் கானும் வரையும் யோகசமாதியில் இருப்பான். அயனே தொடங்கப் பகுமத்தைப் பலன்கானும் வரையும் விடாமற் செய்வான்.

கூ. தசரதனுற்பத்தி.

இப்படியே அரசியலிலும் துறவியலிலும் நின்றாயன், இரகு என்னும் இருவருள்ளும் இரகு என்பவன் துறவியலிலே நின்று பலாள் கழிந்தபின் யோகசமாதியினாலே பரமாத்துமாவை அடைந்தான். அதனை மைந்தனுகிய அயன் கேட்டுக் கண்ணீர் விட்டுக் கவலை பூண்டு பின்பு தேறி அந்தியேட்டி முதலிய அபரக்கிரியைகளையும் அவனுக்குச் செய்வித்துப் பிறவா நெறியடைந்த பிதாவின் பொருட்டுக் கவலைகளைள் நன்றான்று என்று தக்கோர் செல்லிய புத்தியைக்கேட்டுப் பூமியைப் பரிபாலனஞ் செய்தான். பூமியும் மகத்துவமான புதிய இரத்தினங்களைப் பெற்றது. இந்துமதியும் உத்தமனான ஒரு புத்திரனைப் பெற்றார்கள். அப்புத்திரனுக்குப் பத்துத் திக்கிலுஞ் செல்லத் தக்க தேருடைமையாலே தசரதன் என்னும் பெயரிடப் பட்டது, இந்தப் புத்திரனாலே பிதூர் கடனையும் வேதமோ துதலாலே முனிவர் கடனையும், யாகஞ் செய்தலாலே தேவர் கடனையும், நீங்கிய தந்தையாகிய அயன் பரிவேடம் நீங்கிய சூரியன் போல விளக்கினான்.

அயன் என்னும் அரசன் திரவியத்தாலன்றிச் சிறந்து விளங்குங்கு ணங்களாலும் பிற ருக்குப் பேரூப காரஞ் செய்பவனும் விளங்கினான். பெரு இந்துமதியர் ம் பெலம் வீரம் முதலியன் பிறர்க்குப் நீத்தல். பிடை செய்பவாகாமல் அடைக்கலம் புகுந்தோரைப் புரக்கும் பொருட்டாய் அமர்ந்தன. அவன் ஒரு நாள் பொழில் விளையாட்டுக் கருதி அருகிலுள்ள சோலை யொன்றிற் போய்ப் பூக்களைப் பறித்து விளையாடி இளைப்பாறி இருந்த போது அந்தர வழியால் வந்

தசரதனுற்பத்தி.

த நாரதருடைய வீணையினின்றும் மாலை ஒன்று தவறி மதியிற் கிடந்த இந்து மதியுடைய முலையிலே வீழ்ந்தது. மாலை யை நோக்கியவடனே அவனும் மதிமயங்கிப் பரவசமாயினான். அதனை நோக்கிய அரசனும் மயக்கி வீழ்ந்தான். பரிவாரசனங்களும் பரிவு கொண்டு புலம்பின. அன்னம், கிளி முதலிய பறவைகளும் அழுதன. அவர்கள் மேலே காற்று வந்து படும்படி ஆலவட்டம் முதலியவைகளை அசைத்து வீசினார்கள். அந்தக் காற்றுப் பட்டும் இந்துமதிக்கு மயக்கும் நீங்கவில்லை. அயனுக்கோ மயக்கம் நீங்கிறது. அயனும் ஒருவாறு தெளிந்து இந்துமதியை நோக்கிப் புலம்புவான்.

“இந்துமதியை மயக்கி வீழுத்திய இந்தமலர்மாலை என்னெஞ்சிலே வைத்தும் என்னைக் கொல்லாதகாரணம் என்னையோ! விதியானது மெல்லிய மலர்

அயன் மாலையினாலே இவ்வுபிரைக் கொல்லு மூலம்புதல். வித்ததற்குக் காரணம் யாது! மெல்லிய உடம்பை மெல்லிய மலர்கொண்டு கொல்

லவெண்டும் என்பது கருதியோ! விதிவியாலே சில விடத்திலே அமிர்தமும் நஞ்சாகுமா? பிரிய நாயகியே! உனக்கு நான் ஒரு குற்றமுஞ் செய்திலேன். இவ்வியல் புடைய என்னேடு நீ பேசாமல் இருப்ப தென்ன! என்னைக் கேளாமல் இவ்வுலகம் நீக்கி அவ்வுலகம் போனது உனக்கு நீதியாகுமா? உன்னேடும் வந்த என்னுயிர் பின்னும் என்னிடம் வந்தது இக்கவலையெல்லாம் அநுபவித்தற்கா? இரவைப் பிரிந்து போன பின்னும் இரவை வந்து பொருந்து கின்றது. நீயோ என்னைப் பிரிந்து பின்னேநூலாலும்’ வாராவழியிற் போயினை! உன் பிரிவைப் பொறுத்திருப்பது எப்படி? மெல்லிய தளிர்களை அடுக்கிய

படுக்கையிற் கிடந்து வருக்குகின்ற உன்னுடைய மெல்லிய சரீரம் சுடலையிலே அடுக்கிப் பூரட்டுக்கட்டைகளை எப்படித்தாங்கும்! பிரிய நாயகியே! நீ மகிழும் தூவிலே தொடுத்த மேகலையை முழுதும் முடியாயலே இடையிலே விட்டு நித்திரைசெய்தல் நீதியாகுமா? பிரிய நாயகியே! என்னையும், வளர்த்த மான்கள்றையும், இளங்கிளியையும், அன்னப்பறவையையும், அடுத்து நிற்கும் மகளிர்களையும் மற்றைப் பொருள்களையும் மறந்து சென்றாலும் துடியைப் பிறைபோன்ற புதல்வளை மறந்து சென்ற காரணம் என்னையோ!” என்று புலம்பினான்.

என்னை வளர்மானை யனத்தை யினங்கிளியை
வன்னமட வாயத்தை மற்றை மறந்தாலுஞ்
சொன்ன துதியைப் பிறைபோலுங் தோற்றச் சேய்
தன்னைமறந் தெவ்வாறு சென்றாலும் தபங்கிருவே.
—இருவமிசம்.

அதன்பிள் பத்துநாள் சென்றபோதே அவனுக்குச் செயற்பாலனவாகிய அபரக் கிளியைகளையெல்லாஞ் செய்து முடித்துக்கொண்டு நகரியிற்போயினான்.

அப்போது வசிட்டமுனிவருடைய சீடர்கள் அங்கே வந்து அரசனை நோக்கி “அரசனே! முக்காலசம்பவங்களை யும் ஞானக்கண் கொண்டு முறைப்படக் முற்பிறவிகூறல். கானும் குருவாகிய வசிட்டமுனிவர் உனக்குச் சொல்லுமாறு சொன்ன ஆதி வார்த்தைகளைச் சொல்லுகின்றேயும். அரசனே! கேள், முன் நெரு காலத்திலே செயற்கரிய பெருந்தவஞ் செய்யுங் திருணவிங்குது முனிவனுக்குத் தேவேந்திரன் பயந்து தவ-

நிலையைக் குலைக்கும்படி அருணி என்னும் பெபருடைய அரம்பையை அனுப்பினான். அவனும் அம்முனிவர்க்கு முன்னே போய் கிண்ணன். முனிவர் கோபங்கொண்டு மாதுடப் பெண்ணாக எனச் சாபங் கூறினார். அவனும் அந்தச் சாபத்துக்குப் பயந்து ‘பகவானே! பான் இந்த நுடைய ஏவலால் வந்தேன். எனது குற்றத்தைப் பொறுத்தருநோம்’ என்று பிரார்த்தித்தான். முனிவரும் அவன் மேலிரங்கி ‘பெண்ணே! கற்பகமலர்மாலையை நீ கானும் போதே இச்சாபமுந்தீரும்’ என்று முடிவுங் கூறினார். அந்த அருணிதானே இந்துமதியாய் வந்து பிறந்து உனக்கும் பெருந்தேவிபாய் இருந்து கற்பகப்பூமாலையைக் கண்ட வட்டனே இந்த உற்பவம் நீங்கி ஒடினான்’.

“அவனைக் குறித்துக் கவலை கொண்டது அமையும். எப்படி நீ அழுது புலம்பினதும் அவனோ இனி வருவதில்லை. பிறப்பவர் யாவரும் இறப்பது உறுதி கூறல். தின்னைம். அவனொடு நீ கூட இறந்தாயாவினும் அவனை நீ அடைவதில்லை. சகல வகையான உயிர்களும் தாம் தாம் செய்துகொண்ட பாவபுண்ணியங்களின் பலன்களை துகரும்பொருட்டு பல விடங்களுக்குப் போகின்றன. மூடர்கள் இறந்தவர்களை எப்பிராமுதும் நீண்டது வருந்துவார்கள். அறிஞர்கள் இறந்தவர்களை அப்பொழுதே மறந்து விடுவார்கள். புச்சிப்பட வாழவேண்டுமோயின் இடரினுக் தளராமல் இரு. அவனுக்குச் செயற்பாலனவாய சிரார்த்தங்களைச் செய். பூரியையும் பரிபாலனம் செய். பெய், வாய், கண், மூக்கு முதலிய ஜம்பொறிகளையும் வெற்றிகொண்ட நீ மற்றைச் சுவங்கள்போல அற்றப்படுதல் அறிவன்று காற்றினாலே அசைக்கப்படும் மரங்கள்போல யலைகளும் அசைக்கப்படு

மாயின் மலைகளிடத்துள்ள விசேடம் யாது? அசைவற் றது என்னும் பெயரும் மலைக்கு நிலைக்குமா” என்றார்.

இப்படியே சீடர்வாயிலாக வசிட்டர் சொல்லுவித்த வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு சீடரை அனுப்பினார். அவ்வார்த்தைகள் அவன் மனத்தில் அங்கோரமாகவில்லை. வர வரக் கவலையோ மிகுந்தது. கவலை மிகுந்தும் மைந்தனுகிய தசரதனுடைய இனமைப் பருவத்தின் நிமித்தம் எட்டு வருடங் கழிந்தபின் தசரதனுக்குப் பட்டாபிழே கம் செய்து அரசியலையும் அவன் மேல் வைத்துவிட்டுக் கவலையோடும் உபவாசியாய் இருந்து கங்கா சர்யாங்கமத் திலே உடலைவிட்டுத் தேவுலகம் போனார்.

கி. தசரதனரசு புரிதல்.

தசரதராசன் தந்தையாற் கொடுக்கப்பட்டாறசியலீச் சனங்களெல்லாம் மனங்களிக்கும்படி சாத்திர நெறியிலே நின்று நாடாத்தி வந்தான். சனங்களும் அவன்மேலே அன்புடையாராய் ஒரு குறையும் இன்றி உவப்போடும் வாழ்ந்து வந்தனர். தீசிசெயல்களும் தீக்குணங்களும் அவனிடத்திற் சிறிதுங் காணப்படவில்லை. துன்பம் வறுமை சோர பயம் என்பன சனங்களிடத்தும் காணப்படவில்லை. கேட்டுக்குக் காரணமான ஈதிவாதைகள் நாட்டி இரும் காணப்படவில்லை. கடற்கரை வரையும் பூமியைக் கைப்பற்றிப் பன்னிரண்டு ராச மண்டலங்களுக்கும் தலை மை எய்தினான். இலக்குமிதேவி நாராயணமுர்த்திக்குச் சேவை செய்வதுபோல தசரதனுக்கும் சேவை செய்து வந்தாள். கோசலதேசராசன் புத்திரியாகிய கொசலை

தசரதனரசு புரிதல்.

33

என்பவரும், கேயதேசராசன் புத்திரியாகிய கைகேயி என்பவரும், மகததேசராசன் புத்திரியாகிய சமித்திரை என்பவரும் அவனுக்கு மனைவிகளாயினர்.

இந்த மனைவியர் மூவரோடும் வீற்றிருந்து அரசுசெய்யுங்காலத்திலே வசந்தகாலம் ஒன்று வந்தது. அந்த வசந்த காலத்திலே வேட்டையாடலை மிகவும் வேட்டையாடப் பிரூம்பி வேட்டைக்கு உரிய வேடங்க போதல். ஞம் பூண்டு கொண்டு காட்டிற் பிரவே சித்தான். சேணைகளும் கூடிச் சென்றன. வேட்டை நாய்களும் வலை கயிறு முதலியவைகளும் கொண்டுபோகப் பட்டன. நாடிடல்லாம் அரசன் போனவுடனே கதுமென இலைகளை உதிர்த்து தனிர்களை தனிர்த்து மலர் களைப் பூத்து பொலிவடைந்து விளங்கின. வனதேவதை கள் எல்லாம் மகாராசனை மகிழ்ச்சியோடும் பார்த்தன. கரடி புலி யானை கவர்மான் பன்றி சிங்கம் கடுவாய் முதலிய தீயமிருக்கன் எல்லாம் அங்கங்கே உண்டியும் நீரும் உறைவி டமும் பெற்று மண்டிக் கொழுத்து மறைந்திருந்தன. அவைகளுள்ளே பலமிருக்கங்களைத் தசரதன் பாணம் விட்டுக் கொன்று குவித்தான். மறைந்துபோய் இருந்த மிருகங்கள் எல்லாம் சனங்களாலும் நாய்களாலும் வெளிவந்தன. பலமிருக்கங்களின் உறுப்புக்களை மாத்திரம் வெட்டி விட்டான். சிலமிருகங்களின் கொம்புகளை மாத்திரம் முரித்து விட்டான். மான்குட்டி முதலியன் கொல்லப்படவில்லை.

இப்படியே வேட்டையாடி இலைப் புற்றிருந்த தசரதன் குதிரையை வேகமாய்ப் போகச் செலுத்திக் கொண்டு

மற்றொருவருங் காணப்படாமற் போய்
முனிபுதல்வளைக் தமசை ஆற்றங்கரையை அடைந்தான்.
கேஸைபுரிதல். அக்கரையிலே பிரப்பங்கொடி மறை
விலே நின்று முனிபுதல்வன் ஒருவன்
குடத்திலே நீர் மொண்டான். அந்த நீர் குடத்திற் புகுஞ்
சத்தம் களிற்றுயானையின் பினிற்றெருவி போலச் செவித்துளை
களிற் பட்டது. பட்டவுடனே ஆராய்ச்சின்றிப் பாணம்
ஒன்றை விட்டான். பாணம் போய் முனிபுதல்வனுடைய
மார்பிற் பட்டது. முனிபுதல்வன் அந்தோ! தந்தையே!
தந்தையே! என்று சிந்தை கொந்து புலம்பி அழுதான்.
அவனே குருடர்களாய தந்தை தாமரைக் காவிக்கொண்டு
வந்து பக்கத்திலே வைத்துவிட்டு குடிக்க நீர் மொண்டு
கொண்டு போகவந்தவன். யாது செய்வான்.

அந்தப் புதல்வன் தந்தையே! தந்தையே! என்ற சத்தம் தசரதன் ரெவியிலே துழைத்தலுங் தசரதனும் அவ்வழி
யே பேரப் பாணக் கைக்கப்பட்டு இரத்
புதல்வனுடு தமும் பெருக்கோட்டிலத்திலே வீழுந்து
தந்தை தாயிடம் கிடக்கும் முனி புதல்வளைக் கண்டு கவலை
போதல். கொண்டு நீ யாவன்? என்று கேட்டான்.

அவன் தன் வரலாறுஞ் சொல்லித் தந்தை
தாயர்கள் முன்னிலையிலே தன்னையுங் கொண்டுபோய் விட
வேண்டும் என்றும் வேண்டினான். தசரதனும் உடன்பட்டுக் குடத்தொடு புதல்வளையுங் கொண்டு தந்தைதாயர் முன்
னிலையிற் சார்ந்தான். புதல்வன் வரக்கானுமல் வருந்திக்
கொண்டிருக்கும் அவரிருவருங் தசரதனுடைய நடைபொயியைத் தமிழ்நாட்டைய நடையினாலி என்று கருதிச் சொல்
லுவார்.

எம்தா வருவாயெம் முயிர்வாழ்வே வருவாயால்
ஏந்தாய் வருவாயன் புடையிளையாய் வருவாய்நீர்
தந்தாவி யளிப்பாயென வைனைத் தனரனவயா
அந்தாரவ னன்னீர்கொ டச்போடு மளித்தான்.

—இரகுவமிசம்.

“மெந்தா! வருக. எம்முயிர் வாழ்வே! வருக. எம்பிதாவே!
வருக. இளையோய்! வருக. நன்னீர் தந்து நலமுடன் காப்
பாய்! வருக.” என்று புலம்பினார். தசரதன் முனி புதல்வ
ளைத் தரையிலே வைத்துவிட்டு ஒன்றும் பேசாமல் நின்று
குடத்துடன் நீரைக் கொடுத்தான். அவர்கள் இருவரும் ஜூயம்
கொண்டு ஒன்றும் பேசாது நின்று “நீர் தருகின்ற நீ
யாவன்” என, தசரதன் அஞ்சி நடுங்கி நடந்த காரியத்தைச்
சொல்லுவான்.

“அப்பா! நமஸ்காரம். அன்னுயி! நமஸ்காரம். அடியேன் செய்த பிழையைப் பொறுத்தருள்க. நானே அயோத்தி
திமாகரை ஆளும் அரசன். தசரதன் தசரதன்கூறல். என்னும் பெயருடையேன். இக்காட்டிலே வேட்டையாடலை விரும்பி வங்கேன். வேட்டையாடிக்கொண்டு தமசையாற்றங்கரையிலே தனியேவந்தேன். உங்கள் புதல்வன் பிரப்பங்கொடி மறைவிலே கரையிலே நின்று குடத்திலே நீர் மொண்டான். குடத்திலே நீர் புகும் சத்தம் களிற்றியானையின் பினிற்றெருவி யென்று விபரீதமாக விளங்கிப் பாணம் ஒன்று விட்டேன். உங்கள் புத்திரன் மார்பிலே பாணம் பட்டு பூமியில் வீழ்ந்தான். யான் யாது செய்வேன்; அவனை இங்கே எடுத்துக் கொண்டு வந்து இருக்கிறேன். இனி யுமது தொண்டெல்லாம் நானே புரிசேவன்” என்று சொன்னுவார்.

னன். அவர்கள் இருவரும் இதனைக் கேட்டு நிலத்தில் வீழ ந்து கெடுகேரம் புலம்பி மின்னற் சிறிது தெளிந்து மகனுடைய மார்பிலே தைத்த பாணத்தைக் கழற்றும்படி சொன்னார்கள். தசரதனும் கழற்றினான். கழற்றினவட்டனே புத்திரனும் உயிர் துறந்தான். இனி நானே உங்களுக்குப் புதல்வனுப் பூவு செய்து வாழ்வேன். முனிவன் அரசனை நோக்கி “அரசனே! நான் புத்திரசோகத்தினாலே இப்போது உயிர் விடுகின்றேன். நீயும் என்போலப் புத்திரசோகத்தினாலே பொன்றக்கடவாய்” என்று சாபஞ்சொல்லி தன்னைத் தகனஞ் செய்யும் படியுஞ் சொல்லி உயிர் துறந்தான். மனை வியும் உயிர் விட்டாள். அரசனும் அவர்களைத் தகனஞ் செய்துவிட்டு தனது நகரியிற் போனான்.

கக. புதல்வரைப்பெறுதல்.

அந்தச் சாபம் தீங்கு பயப்பதாயினும் புத்திரசோபத்தினால் பொன்றக்கடவாய் என்றதனால் புத்திரனில் லாத தனக்குப் புத்திரன் கிடைக்குமெயாகந் நன்று கருதியிருந்த தசரதனுக்கு பதினோடங்கல். பிரம் வருடம் சென்றும் புத்திரன் உதித்திலன். தசரதன் கவலை கொண்டு பிதிரர் கடன் எப்படி தீங்குமென்று மனம்வருந்தி கலைக்கோட்டுமுனிவர் முதலிய முனிசிரேட்டர்களை வருவித்து புத்திரகாம யாகத்தைச் செய்விக்கத் தொடங்கினான்.

அச்சமயத்திலே இராவணனால் வருந்திய தேவர்கள் திருப்பாற்கடவில் புகுந்து பலவித துடிகளைக் கூறி நாரா

யணமூர்த்தியை குமஸ்ராஸ்தார்கள். நாதேவர்கள் ராபணமூர்த்தி துதிகளாலே நன்குமகைந்தையிடல். முந்து தேவர்களை நோக்கி “தேவர்களே! நீங்களெல்லாம் உங்களுடைய பதவிகளிலே குறைவொன்று மின்றி வலிமையோடும், வாழ்கின்றீர்களா” என்று வினாவினார். அப்பொழுது தேவர்கள் இராவணன் முதலிய இராக்கதர்கள் தங்களுக்குச் செய்து வரும் தீங்குகளை எல்லாம் தெளியச்சொல்லி “எங்களுக்கு இவைகளை நீக்கியிருள்வேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதனை நாராயணமூர்த்தி கேட்டுச் சொல்லுவார். “தேவர்களே! உங்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் ராவணனை நானுங் கொல்லக் கருதியிருக்கிறேன். சர்ப்பங்கள் மேலே றிச் சூழவிருத்தலைச் சந்தனமரம் பொறுத்தல்போல இந்த நாள்வரையும் பொறுத்து வந்தேன். அந்த இராவணன் அருந்தவஞ் செய்து பிரமாவிடத்தில் பிரியமான வரம் பெற்றபோது மானிடர்களை ஒருபொருளாய் மதியாமல், தேவர்களாலே கொல்லப்படாமையை வேண்டிக் கொண்டான். ஆதலால் மானுட லோகமாகிய பூமியிலே தசரத ராசனுக்கு புத்திரனுப்ப பிறந்து போர்செய்து போர்க்களத்திலே இராவணனைக் கொலைபுரிவேன். ஆகாயத்திலே வருகின்ற அவனுடைய விமானத்துக்கு அஞ்சவேண்டாம்” என்று சொல்லி மறைந்தருளினார்.

செய்யத் தொடங்கிய புத்திரகாம யாகமும் செவ்வே செய்யப்பட்டது. அந்த யாகத்திலே பூதமொன்று பாயசமாகிய அவிப்பாகத்தைக் கைகளில் ஏந்புத்திரர் பிறத்தல். திக்கொண்டு வெளியிற் புறப்பட்டது. அந்தப் பாயசத்தைத் தசரதன் வாங்கி

இரண்டாகப் பிரித்து கோசலை கைகேயி என்னும் தேவிய நிருவருக்கும் கொடுத்தான். தேவிபரிருவரும் தங்கள் தங்கள் பாகங்களிலே பாதி பாதி யெடுத்து மற்றத் தேவியாகப் சமித்திரைக்கும் கொடுத்தார்கள். பாயசத்தையுண்ட தேவியரிருவரும் கருப்பவதிகளாயினர். கோசலையுடைய கருப்பத்திலே நாராயணமூர்த்தி புகுந்து ஒரு புத்திரனுக்த் திருவதாராஞ் செய்தார். அழகுடைமை நேரக்கி அப் புத்திரன் இராமன் என்னும் பெயரிடப்பட்டான். இராமன்-அழகன். பின்னர்க் கைகேயி என்பவன் ஒரு புத்தி ரணைப் பெற்றார். அவனுக்குப் பரதன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. பரதன்-போஷிப்பவன். அதன்பின் சமித்திரை என்பவன் புத்திர் இருவரைப் பெற்றார். அவருள் ஒருவனுக்கு இலக்குமணன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. இலக்குமணன்-செல்வமுடையவன். மற்றவனுக்கு சத்துருக்கினன் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. சத்துருக்கினன்-சத்துருவைக் கொல்லுவோன். பூமியிலே, பஞ்சம், பசி, நோய் முதலியன வெல்லாம் அஞ்சியோடின. சாதக கரும் முதலிய கிரியைகள் எல்லாஞ் செய்யப்பட்டன.

நான்கு புத்திரர்களும் நல்லைமூக்கமும் நற்குணமூம் ஒற்றுமையுடையராய் வளர்ந்தார்கள். ஆயினும் இராம னும், இலக்குமணனும் ஒருவரையொருவர் பிரியாது சஞ்சரித்தனர். அப்படியே பரதனும் சத்துருக்கினனும் ஒரு வரையொருவர் பிரியாது சஞ்சரித்தனர். மைந்தருடைய கல்வியையும் ஒழுக்கம் முதலியவைகளையும் நன்குணர்ந்த தங்கையாகிய தசரதனும் நான்கு புயங்களாலே நாராயண மூர்த்தியும் நான்கு கொம்புகளினுலே ஜூராவத யாளையும் விளங்குவதுபோல இனிது விளக்கினுன்.

க2. வேள்விகாத்தலும் விவாகஞ்செய்தலும்.

இப்படி விளக்கும் நாள்களிலே சூசிகருடைய மாபிலே பிறந்த விசுவாமித்திரர் தசரதனிடத்திலே வந்து தமது யாகத்தை இராக்கத்தார்கள் செய்யும் விசுவாமித்திர இடையூற்றினின்றுக் காக்கும்படி இராம ரோடு போதல். பிரானைத் தம்மொடும் அனுப்பும்படி கேட்டார். தசரதன் மறுக்கும் வாயா மைபாலீல் வருக்தமுற்றுப் பின்னர் வகிட்டர் வார்த்தை யினுலே உடன்பட்டு இராமபிரானையும் இலக்குமணரோ டுஞ் சேர்த்து அவருடன் போக அனுப்பினான். செல் ஓமவழியிலே சிறிது தளர்ச்சியுற்ற அவர்கள் இருவருக்கும் பெலம், ஈதிபெலம் என்னும் மந்திரங்கள் இரண்டையும் உபதேசித்துக் களைப்பு நீக்கி விசுவாமித்திரர் அழைத்துச் சென்றார். செல்லும்போது தாடகையென்னும் அரக்கி இருக்குங் காடும் வந்தது. காடு வந்தவுடனே தாடகையும் வந்து போராடத் தொடங்கினார்.

தாடகையுடைய வலிமையையுக், கொடுமையையும் இராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திரர் எடுத்துச் சொன்னார். இராமன் கேட்டு “இவ்வோ ஒரு பெண்; தாடகையைக் கொல்லலாம்” என்று கொல்லல். சுற்றீர தாமதித்தார். தாமதஞ் செய்து நின்ற இராமபிரானுடைய கருத்தை இனி துணர்ந்த விசுவாமித்திரர் எத்தனையோ சுதாஞ்சுங் காரணங்களும் எடுத்துச் சொல்லிக் கொல்லத்தக்கவள் என்பதை வலியுறுத்தினார். அதனைக் கேட்ட இராமபிரானும் “மெய்ய! நின் னுரை வேதம் எனக் கொண்டு செய்வன்” என்று பானம் ஒன்றெடுத்துக் கொடும்படி தைக்கும்

படி விட்டார். பாணம் போய்த் தைத்துத் தாடகையின் மார்பையும் ஊடுருவி அப்பாற் சென்றது. தாடகையும் பூமியிலே வீழ்ந்திருக்கான். பின்னர்த் தாடகையின் புது திரச்களாகிய மாரீசன், சுவாகு என்னும் இருவருஞ் சேனை களோடும் சிறிவந்து போராட்டினார்கள். அவருள்ளே மாரீசன் என்பவன் இராமபிரானுடைய ஓரம்பினாலே விரங் தொலைந்து தூரம் போயினான். சுவாகு என்பவன் சரப் பிரம் என்னும் பாணத்தினாலே துண்டமாயினான். சேனை களையெல்லாம் இலக்குமணர் சென்று கலக்கிப் போராட்ட தொலைத்து விட்டார்.

இராக்கத்தெல்லாங் தொலைந்தபின் விசுவாமித்திரர் இராம லக்குமணர்களைப் பாராட்டி வாழ்த்திப் பாதுகாவலாக வைத்து இடையூறின்றி யாகத்தையும் இனிது முடித்தார். அப்போது மிதிலைகர அரசனையை சனகராசன் தனதியாகத்துக்கு வரும்படி விசுவாமித்திரரை அழுத்தான். விசுவாமித்திரரும் இராமலக்குமணர்களையுங் கூடிடுக்கொண்டு மிதிலைகோக்கிச் சென்றார்.

மிதிலைமாநகரின் அருகிலே சேல்லும்போது கல்லெங்று வழியிலே கீட்டத்திலை இராமபிரான் கண்டு தமது திருவடியை அதன் மேலேவைத்தார். அகலிகை சாபந் வைத்தவட்டனே அந்தக் கல்லானது ஒரு தீந்தல். பெண்ணுறவாய் வந்து முன்னே நின்றது. இங்கு யாதுகாரணமோ என்று இராமபிரான் இறும்புது எப்தி விசுவாமித்திரரை வினவாவர். விசுவாமித்திரர் சொல்லுவார். “இந்தப் பெண்டே கெளதம் முனிவருடைய இல்லறக்கிழுத்தி; அகலிகை என்பது இவருடைய பெயர். இந்திரனுடைய தீவொழுக்கத்

வேள்விகாத்தலும் விவாகஞ்செய்தலும். 41

திலே சிந்தை உடன்பட்டமையாற் “கல்லுருவாகுக” என்று கெளதம் முனிவராற் சமிக்கப்பட்டுக் கல்லுருவம் வரப்பெற்று இன்றுவரையும் இங்கே கெட்கான். இப்போது உமது காலிற் பொடிப்பட்டுக் கல்லுருவம் நீங்கிப் பெண் ஆருவாயினன்” என்றார். இராமபிரான் அவளை வணங்கி அழுத்துக்கொண்டு போய்க் கெளதம் முனிவரிடஞ் சேர்த் துவிட்டு விசுவாமித்திரர் இலக்குமணர் என்னும் இருவரோடுஞ் சேர்த்தார்.

பின்னர் அந்த மூவரும் வழிக்கொண்டு சென்று மிதிலைமாநகரை அடைந்தார்கள். விசுவாமித்திரரின் வருகையைச் சனகராசன் கேள்விப்பட்டுக் கூறாசனுபதி சிறிது தூரம் வந்து புதல்வரேஷும் நீதுக்கூறல். அழுத்துக் கொண்டுபோய் ஆசனங்க விலே இருத்தித் தனது யாகத்தையுங் கிரமமாகச் செய்து முடித்துவிட்டு வேத்தவையிலே வந்து விற்றிருந்தபோது இராமபிரானையும் இலக்குமணரையுங் கண்டு “இவர்கள் இருவரும் யாவர்?” என்று விசுவாமித்திரரை வினாவினான். அவர்களுடைய ஆண்மை, கல்வி, அருள், குலம், பெலம், வலிமை, தலைமை, பெருமை முதலிப்பைகளைப்பல்லாம் வித்தாரமாய் எதித்து விசுவாமித்திரர் ரொன்றார். சனகராசன் கேட்டு இராமபிரானுடைய இலாமையையும், அழுவையும் கோக்கி தனது புத்திரி சிதையுடைய விவாக்காரண வில்லையும் கோக்கிச் சொல்லுவான்.

“இந்த இளம்பிள்ளை அந்தவில்லினை எப்படி வளைப்பான்? அந்த வில்லோ சிவபிரான் கொடுத்தது. எனது

புத்திரியாகிய சீதாபிராட்டி உழவச் சில்லு வளைத்தல். சாலிலே தோன்றிய போதே ஒரு அகு தோன்றியது. இந்த வில்லை வளைத்தவனே இந்தச் சீதைக்கு நாயகனுவான் என்னும் நியமமும் உண்டு. சீதைபைக் காதலித்து இங்கே வந்த அரசருள்ளே எத்தனையோ பலர் வில்லை நோக்கிய வடனே மெல்லச் சென்றனர். எத்தனையோ பலர் வில்லை அசைக்கத் தானும் முடியாராய் அப்புறம் போயினர். எத்தனையோபலர் இந்த வில்லை அருகே அன்றுமுதல் இன்றையனவும் வாராமல் மறைந்தார். இந்தவில்லை வளைத்து நாணேற்றிச் சீதைபை மணம்புணர்தல் இலகுவான காரியமன்று” என்றுள்.

விசுவாமித்திரர் கேட்டு “வில்லை வலிமை பெரியதாயினும் இராமபிரானுடைய புயபலத்தாலே அறியப்படும்” என்றார். சனகராசன் பக்கத்திலே நின்ற ஏவலாளர் பலரை வலி அந்தவில்லை எடுப்பித்து அங்கே வைத்தான். விசுவாமித்திரர் இராமபிரானை நோக்கினார். அவர் இலகுவிலே அந்த வில்லைடுத்து வளைத்து முரித்தார். சீதைக்கு என்றும் மனவில்லை என்றிருந்த சனகராசனும் மனம் மகிழ்ந்தான்.

சீதையின் விவாகத்தின் பொருட்டுச் சாலைகளையும் நகரியையும் சிறப்பாக அலங்காரஞ்செய்து வசிட்டர் முதலிய முனிவர்களையும், தசரதன் முதலிய அரவிவாக்கு சர்களையும் மற்றைய அரசர்களையும் பிற செய்யப்படுதல். ரையும் தூதர் வாயிலாக விவாக சபைக்கு வரும்படி செய்தான். யாவரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்கள் முன்னிலையிலே கிரியைகளை எல்லாம் கிரமயாகச் செய்வித்து அக்கீனி சான்றூக புத்திரியாகிய

சீதாபிராட்டியை நீர்த்தாரைவிட்டுக் கொடுத்தான். அதன் பின் ஊர்மிளை என்னும் கன்ஸிகை இலக்குமணைலே விவாகஞ்செய்யப்பட்டாள். அதன்பின் மாண்டவி சுருதகிர்த்தி என்னும் மகளிர் இருவரும் பரதனுலும் சத்துருக்கனுலும் விவாகஞ்செய்யப்பட்டார். விவாகசபைக்கு வந்தவர்களைச் சனகராசன் உபசாரஞ்செய்தனுப்பினான். தசரதன் முதலியோர் சனகராசன் செய்த உபசாரத்தோடு அங்கேதங்கிச் சிலங்கள் சென்றபின் புறப்பட்டுப் போயினர். இராமபிரான் முதலியோரும் பத்தினிகளோடு அவற்குப்பின்னே போயினர். சனகராசனும் அவர்களோடும் வெகு தூரஞ்சென்று வழிவிட்டுத் திரும்பிவந்தான்.

வில்லுமுரித்த செய்தியைக்கேட்டுப் பொருமை கொண்டிருந்த பரசுராமர் அவர்கள் செல்லும்வழியில் கோவாவே சத்தோடு ராமபிரானுக்கு எதிரேவந்தார். பரசுராமருடைய பராக்கிரமத்தை தடுத்தல். யும் தனது நிலையையும் தன் புதல்வருடைய இனமை நிலையையும் நோக்கியாய் முடியுமோவென்று தசரதன் கவலையுற்று நின்றான். பரசுராமர் இராமபிரானை அனுகி “என் பிதாவைக் கொலை செய்த சத்திரிய சாதியை இருபத்தொரு தலைமுறையும் கொலைசெய்து கோபந் தணிந்திருந்தேன். இப்பொழுது சீதாபிராட்டியின் விவாககாரணமாய் இருந்த திரியம் பகம் என்னும் வில்லைவளைத்து முரித்தனை என்ற செய்தி நித்திரை கொள்ளுஞ் சர்ப்பத்தை தட்டி எழுப்புவதுபோல என்னை எழுப்பிற்று. எனக்குரிய இராமன் என்னும் நாமம் உனக்கும் வழுங்குகின்றது. எனக்குப் பகைவராய் இருவர்டனர். அவருள்ளே என்பிதாவின் ஓமத்துக்குப் பால்கொடுக்கும் காமதேனுவின் கன்றைக் கவர்ந்துசென்ற கார்த்தவீரி

யார்ச்சனன் ஒருபகைவன். நீரூ பகைவன். நீயோ என் னுடைய கீர்த்தியைக் கொடுக்க முயல்கின்றார். நீரு முரித்த வில்லு வலிமையற்றது. இந்த வில்லை வளைத்து நானேற் றிப் பாணமுந் தொடுப்பாயாயின், என்னை வெற்றிகொண்ட வீரனுவாய்” என்றார்.

இதனைக்கேட்ட இராமன் அச்சமின்றி அவர்முன்னே மின்று அந்த வில்லைவாங்கி வளைத்து நானேற்றிப் பாணமுந் தொடுத்துப் பரசுராமரைப் பார்த்து “வேதியாப்சிற்குமுடம் மைக் கொலைசெய்தல் எனக்குத் தகுதியன்று. இந்தப்பாணத் தினாலே நீர்செல்லுங் கதியை அழித்துவிடுதலா? யாகத்திலே நீர் பெற்றுக்கொண்ட சுவர்க்க வழியை அழித்து விடுதலா? உமதுசம்மதம் யாது?” என்றார். “தீர்த்தயாத்திரையை விரும்பும் என்னுடைய கதியையே காத்துக்கொள்ளும்” என்று பரசுராமர்சொல்லி “உம்மை விட்டு நூவின் அவதாரமன்று அறிந்து கொண்டேன்” என்றார். இராமபிரானும் “அப்படியே ஆகுக” என்று பாணத்தை விட்டுப் பரசுராமருடைய சுவர்க்க கதியைத் தடுத்து அவருடைய பாதங்களை வணங்கி னார். பரசுராமரும் இராமபிரானோக்கி “நீர் இலக்குமனை ரோடுஞ் சென்று தேவகாரியத்தை முடிக்கக் கடவீர்” என்று வாழ்த்துரையுஞ் சொல்லிச் சென்றார். தசரதன் முதலிய யாவரும் இராமபிரானைப் புகழ்ந்து தழுவி அயோத்திமாநகரிற் போயினார்.

பின்னர்த் தசரதன் தனது வயோதிக நிலையையும் அரசியலுக் கேற்ற பக்குவமுடைய இராமபிரானுடைய நிலையையும், நோக்கி மந்திரிமாரோடுஞ் வாக் கிந்தை செப்து இராமபிரானுக்கு முடிகோடுத்தல். சுட்டி அரசியலில் வைத்தற்கு நாளும் நியமித்தான். இதனை அறிந்த குனி என்

அங் கொடியவளாற் கைகீயில் ஏவப்பட்டு தசரதனிடம் போய்ச் “சம்பராசுரயுத்தத்திலே தேரின் அச்சாணி முந்தபோது அச்சாணியாகக் கைவிரலைவத்து நான் தேர் செலுத்திய செய்தியை நீர் கண்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு ‘நீவிரும்பி வரங்கள் இரண்டு கேட்டபோது தருவேன்’ என்றீரோ! அவ்வரங்களை இப்பொழுது தரவேண் டும், அவற்றுள்ளே ஒருவரம், ‘வருடம் பதினான்கு வனத் திற் சென்று வசிக்கும்படி இராமபிரானுக்கு அதுமதி செய்தல். மற்ற வரம் அரசியலைப் பரதனுக்குக் கொடுத்தல்’ என்றார். தசரதனும் “யாது செய்வேன்” என்று மனம் வருந்தி “வரமிரண்டுஞ் தந்தேன்” என்றார்.

கந். இராமபிரான் வணவாசம்.

இந்த வரங்களைத் தந்தையார் கொடுத்தார் என்பதை கேள்விப்பட்ட இராமபிரான் இலக்குமனை, சீதாபிராட்டி என்னும் இருவரோடும் நகரியை விட வனத்திற் பெறுப்பட்டுச் சென்ற தன் சேவீரு வாசங் தகராணியத்திற் பிரவேசித்தார். இராமபிரான் வனவாசங் சென்றார் என்றதைத் தந்தையாகிய தசரதன் கேட்டு உயிர் துறந்தான். நகரமும் நாடுஞ் கவலை கொண்டன. கேய்காட்டிற் போயிருந்த பரத சத்துருக்கர்களும் மந்திரிமார் அனுப்பிய தூதரால் வந்தனர்.

பரதன் தந்தையின் மரணக் காரணமாற் சம்பவித்தது என்பதை அறிந்து தாயையுங் கடிந்து கூறி அரசியலையும் வெறுத்துவிட்டுக் காட்டிற் போய்ச் சித்பாதன் இராமபிரா திரகூடத்திலே வாசஞ்செய்த இராம ஸிட்டி போதல். பிரானைக் கண்டு தந்தையின் மரணத்தையும் அறிவித்து நாட்டிலே வந்து

அரசியலை நடாத்தும்படி கேட்டான். இராமபிரான் காட்டினின்றுந் திரும்பி நாட்டிலே வந்து அரசியல் நடாத்தினால் தந்தை சொற்குப் பக்கம் வரும்என்று சொல்லி மறுத்து உரையாடி “இந்தப் பாதுகைகளைக் கொண்டு போய் எனக்குப் பிரதியாக வைத்து நீயே அரசியலைநடாத்துதி” என்று சொல்லிப் பறதனை அனுப்பி னன். பரதனும் திரும்பி வந்து அபோத்திமாங்கருக் கருகி ஹள்ள நந்திக்கிராமத்திலே அந்தப் பாதுகைகளை இராமி ரானுடைய அடைக்கலப் பொருள்போல வைத்து அரசியலை நடாத்தினான்.

இராமபிரான் கந்தமூல பலாதிகளை உண்டு கொண்டு சித்திரகூட மலையிலே சில நாள் தங்கி அங்கே வந்து மூக்கினாற் கொத்திச் சிதைக்குத் துயர் புரிந்த காகா சுரநுடைய கண்ணையும் நான்ற்புல்லைப் பாணமாகத்தொடுத் துக் கெடுத்து விட்டு, நகரிக்குச் சமீபமாகி இவ்விடத்தில் இன்னும் இருந்தாற் பரதன் முதலியோர் பின்னும் வருவார் எனக்கருதி அப்பாற் போய் அத்திரி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தை அடைந்தார். அங்கே முனிவர் மனைவி யாகிய அங்குயை அணிகலங்களாலே சிதையைப் பெரிதுஞ்சிறப்பித்தாள். அப்பால் அகத்தியருடைய ஆச்சிரமத்திலே போய் அவராலும் உபசரிக்கப்பட்டு அப்பாற் போய் பஞ்சவடி என்னும் இடத்தை அடைந்தார்கள்.

அந்தப்பஞ்சவடியிலே வசிக்கும் போது இராவணன் தங்கையாகிய சூர்ப்பகை என்னும் இராக்கதப் பெண் வந்து தனக்கு நாயகனாக வரும்படி இராதீப்பநகை வந்து தனக்கு நாயகனாக வரும்படி இராமபிரான் மயிரானைக் கேட்டான். இராமபிரான் “யான் மனைவியோடு வசிக்கின்றேன்” என்று சொல்லி மறுத்துரையாடித் தார்த்தரகை.

தீநூர் பின்னர்ச் சிதைய்டம்போப் சொல்லத்தகாத சொற் களையுஞ் சொல்லி நெருங்கினான். அதனைக்கண்ட இலக்கு மணர் அவனுடைய மூக்கு முதலியவைகளை அறத்துத் தார்த்தினார். அவள்போப் அங்கிருந்த கரன் முதலிய இராக்கதர்களுக்கு இந்தச் செப்தியை அறிவிக்க, அவர்கள் ஜேனக்களோடும் வந்து போராடி இவர்களாற் கொல்லப்பட்டார். பின்னர்ச் சூர்ப்பகை இச்செயல்களை பெல்லாம் இராவணனிடம் அறிவித்தாள். சிதையின் அடிகு முதலியவைகளோயும் விசேடமாகச் சொன்னன்.

இராவணன் சிதையைத் தான் கவர விரும்பி மாமனு கிய மார்சனைத் தனக்குத் துணைசெப்பும்படி கேட்டான். மார்சனும் பொன்மயமான ஒருமானின் வடவங்கொண்டு சிதைக்கு முன்னே சென்று உலாவினான். சிதை அதனைக் கண்டு ஆசைகொண்டு “இதனைப் பிடித்துத் தரல்வேண்டும்” என்று இராமபிரானை வேண்டினான். இராமனும் அதனைத் தொடர்ந்து வெகுதூரஞ் சென்றும் அகப்படாமையால் மாப்பான் என்று பாணக் தொடுத்தார். அந்த மானும் அம்புபட்டுச் “சீதா லக்குமனு அபயம்” என்று குளறி வீழ்ந்தது.

அந்தச் சொல்லீச் சிதை கேட்டு ‘யாதோ அபாயம்’ என்று இலக்குமணவையும் அனுப்பித் தனியே இருந்தாள். அச்சமயத்திலே இராவணன் வந்து சிதையைக் கவர்ந்து சென்றான். செல்லும் வழியிலே மறித்துப் போராடிய சட்டாயிவென்னும் கழுகுப் பறவையையுஞ் சிறகின்து கீழே விழுத்திவிட்டு, சிதையைக் கொண்டுபோய் அசோக வனத்தில் வைத்தான். இராமபிரானும் இலக்குமணனும் திரும்பி வந்து சிதையைக் காலையற் புலப்பித் தேடுச்

சென்றுகள். செல்லும் வழியிலே கிகழ்ந்த செய்தியைத் தங்களுக்குச் சொல்லியின் இறந்த சடாயுவைத் தகன் செய்துவிட்டு அப்பாற்போய் கிட்கின்த மலையை அடைந்தார்கள்.

கற. அனுமான்றாதும் இராவண சங்காரமும்.

கிட்கந்தபலையிலே குரங்குகளுக் கரசனுகிய வாலிக் குப் பயந்து வந்திருந்த குரங்குகளாகிய அனுமானும் சுக்கிரவனும் இராமபிரானேடும் இலக்கும் அனுமானை ணேடும் வந்து கூடினார்கள். இராமபிரான் சுக்கிரவன் பொருட்டாக வாலி அடைதல். பைக் கொன்று சுக்கிரவனை அரசனுக்கினர். சுக்கிரவனும் இராமபிரான் பொருட்டாக சீதாபிராட்டி யைத் தேட முயன்று குரங்குச் சேனைகளை நான்கு திசை களுக்கும் அனுப்பினார். அனுமான் தென்கடலைக் கடந்து இலங்கையிலே போய் அசோக வனத்திலே சிதைபையுங் கண்டு பேசி அங்கே பல வீரச் செயல்நோயுஞ் செய்து இராவணனையும் சிங்கத்துத் திரும்பிவந்து சீதாபிராட்டி யின் செய்திகளை இராமபிரானுக்குச் சொன்னன்.

இராவணன் இலக்கையிற் சென்று கொல்லக் கருதி
கூக்கிரீவன் அனுமான் முதலிய குரங்குகளைத் துணியாகக்
தொண்டு, தென்கடலிலே சேதுவாகிய
இராவணன் அணிபையும் கட்டிவித்து, அவ்வளைன
போ. வழியாகச் சென்று இலக்கையிற் போய்
இராவணனுடிம் போர் புரியபத் தொடக்கமுறை.
குரங்குச் சேனைகள் போய் இராவணனுடைய
கோட்டையை வளைத்தன. இருபாலார்க்கும் கடியுத்தம்

நிகழ்ந்தது. கும்பகரணன் இந்திரசித்து முதலிய இராக்கத் தெரல்லாரும் கொல்லப்பட்டார்கள். இராமபிரானுடைய பிரமாணத்திற்கு இராவணனுக் கொல்லப்பட்டான். இராமபிரான் அக்கினியிற் பிரவேசித்துக் கற்புகிலை காட்டிய சீதாப்பிராட்டியையும் அழைத்துக் கொண்டு இலக்குமணன், சுக்கிரவன், முதலியோரோடும் இலங்கையினின்றுந்திரும்பிப் புட்பகவிமானத்திலேறி அயோத்திமாநகரத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

கநு. அயோத்திக்கு மீளலும் அரசுபுரிதலும்.

புட்பகவிமானத்திலே செல்லும் இராமபிரான்
வழியிற்காணுஞ் சிறப்புக்களைச் சிறைக்குக் காட்டிச் சொல்
அவார். “சிறையே! சமுத்திரத்திலே
வழிச் சிறப்பு. திமிங்கிலங் துவனி வினாயாடிக்கீப் பார்

கடற் கரையிலே தோன்றும் கழுகஞ் சோலையைப் பார். என்மனம்போலச் செல்லும் எனதுவிமா னத்தைப் பார். அது சில விடத்திலே தேவர் செல்லும் வழியாற் செல்வதைப் பார். சிலவிடத்திலே காட்டு வழி யாற் செல்வதைப் பார். சிலவிடத்திலே பறவைகள் செல் லும் வழியாற் செல்வதைப் பார். இங்கே உன்னுடைய காலிற் சிலம்பு வீழ்ந்த இடத்தையும் பார். பல குவணை கள் மலர்ந்திருக்கும் பம்பை வாவியையும் பார். பஞ்சவ ழியிலே கோதாவரி யாற்றுக் கரையிலே நாங்கள் இருந்த பிரப்பங் கொடி வீட்டடையும் பார். சாதகச்சை முனிவருடைய சலக்கிரீடை வாவியையும் பார். இங்கே தோன்றும் சதீக்கணமுனிவருடைய பர்ணாசாலையையும் பார். அத்திரி

முனிவருடைய ஆச்சிரமத்தையும் பார். இங்கே கங்கை, யழுனை, சரஸ்வதின் நூம் மூன்றுங் கூடுகின்ற சங்கமந்தோன் துதலையும் பார். எறிவேவருகின்ற சரயுத்தியையும்பார்.”

இராமபிரான் இப்படியே பாதையிலே தோன்றுஞ் சிறப்புக்களைச் சிதைக்குக் காட்டிச் செல்லும்போது

அயோத்திமாநகரியும் அணிமையாய் வங்கி யோத்தி தது. நக்திக் கிராமத்தில் இருந்த பறதயடைதல். நூம் குருவாகிய வசிட்டமுனிவரோடும், மந்திரமாரோடும், சேணகவோடும், எதிர்கொண்டு வந்தான். இராமபிரானும் விமானத்தினின் துமிறங்கி வசிட்ட முனிவரை வணங்கித் தம்மை வணங்கிய பரதனையுஞ் தமுஹினார். இராமபிரானை மந்திரி மார்களும் வணங்கினார். இலக்குமணர் பரதனை வணங்கினார். பரதனுஞ் சிதையை வணங்கினான். சுக்கிரீவன் முதலி யோரும் இராமபிரானுடீல் இன்னார் என்று பரதனுக்கு அறிவிக்கப் பட்டார். பின்னர் அந்தப்புரத்திலிருந்த தாய்மாருங் கண்டு கொண்டாடவார். அதன் பின்னர் இராமபிரான் பட்டாபிழேஷம் பெற்று அரசியல் செய்யத் தொடங்கினார். அங்கே அகத்தியர் முதலிய முனிவர்கள் வந்து கொண்டாடி இராவணனுடைய வரலாற்றை இராமபிரானுக்கு அறிவித்துச் சென்றார்கள். விப்பிடனை நூம் சுக்கிரீவன் முதலியோர்களும் இராமபிரானுடைய உபகாரங்களையும் பெற்றுச் சென்றார்கள்.

சனங்கவெல்லாம் இராமபிரானுடைய இராச்சிய பரிபாலனத்தை வியந்து பேசி அவரைத் தங்கள் பிதா என்று கருதினார்கள். இராமபிரான் தானுஞ் சிதையிடுங் தண்டகாரணியத்திலே அனுபவித்த துன்பங்களை யெல்லாம் இன்பமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். சிலாங் சென்றபின்

அயோத்திக்கு மீளனும் அரசபுரிதலும். 51

சிதையுங் கருப்பவதியாயினள். கருப்பவதிகள் விருப்பக்கொள்ளும் பொருள்களை யெல்லாம் பெற்றதுபனித்த பின் கங்காக்கிக் கரையிலுள்ள தபோவனங்களுக்குப் பின்னும் போக விரும்பினான்.

இருநாள் இராமபிரான் அங்கே உலாவி வரும்போது பத்திரின் என்னும் ஒற்றை நோக்கி “ஊரிலே யாது பேச சின்னர்கள்?” என்று வினாவினார். பத்திரிகையை ரண் இராமபிரான்நோக்கி, “இராவணன் விலக்குதல். வீட்டிலே சிலாங்கிருந்த சிதையைப் பின் நூம் ஏற்றுக்கொண்டார்” என்பதொன்றே முழுமீது செயல்களை எல்லாம் உலகம் துடிக்கின்றது” என்றார். இதைக்கேட்ட இராமபிரான் நானிமனம் வருந்தித் தம்பியர்களை வருவித்துச் சொல்லுவார். “இந்தப் பறிவார்த்தை என்னை நீங்குவிடதெப்படி? சிதையிலியை நீக்கவிட நினைக்கின்றேன். என்கருத்தை நீங்கள் தடுத்தல் முறையன்று. சிதையிலியும் தபோவனங்களைக் காண விரும்புகிறீர். அவை வான்மீகி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே கொண்டுபோய்விட்டு வருக” என இலக்குமணருக்குக் கட்டளையிட்டார். இலக்குமணரும் தேவிலேற்றி அவளைக் கொண்டுபோய் வான்மீகிமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்தில் விட்டார். சிதை கவலைகொண்டு இலக்குமணரிடம் பலவார்த்தைகளையுஞ் சொல்லிவிட்டு வான்மீகிமுனிவரைக் கண்டு வணங்கினான். வான்மீகிமுனிவரும் சந்தித்திரப்பேறு கிடைக்குமென்று வாழ்த்தி “என்னுடைய இந்த ஆச்சிரமத்தை உனது தங்கை வீரிபோலச் சிதைதசெய்து யாதொரு பயமுமின்றி இங்கே வசிப்பாயாக” என்றார். சிதையும் அங்கே யாவராலும் உபசரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்தாள். இக்குமணன் நகரியிற்போய்ச் சிதையின் செய்தியை

இராமபிரானுக்குச் சொன்னார். இராமபிரான் சிறையை நினைவு வருந்தி ஒருவாறு துயரை அடக்கிக்கொண்டு அரசியலை நடத்தினார்.

அப்போது சூழனையாற்றங் கரையிலே வாசஞ் செய்யும் முனிவர்கள் இராமபிரானிடம் வந்து “இராவணன் தங்கை கும்பீங்கி புதல்வனுகிய இலவ இலவணன் கதை. ணன் என்பவன் எங்கள் யாகக் கிரியை கனீ அழிக்கின்றன். அவனைக் கொலை புரிந்து எங்கள் யாகங்களைப் பாதுகாத்தருள வேண்டும்” என்று கேட்டார்கள். இராமர் சத்துருக்களை அழைத்து அவனைக் கொலைசெய்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். சத்துருக்கன் தேரிலேறி முனிவர் காட்டும் வழியாற் சென்று வழியிலே எதிர்ப்பட்ட வான்மீதி முனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே ஒரிரவு தங்கினார். வான்மீதிமுனிவரும் உபசரித்து இருக்கினார். அப்போது சீதாதேவியும் புதல்வர் இருவரைப் பெற்றனர். அதனையுங் கேட்டு மகிழ்ச்சி கொண்டு முனிவரது மதியும் பெற்று வழிக்கொண்டு போய் இலவனனுடைய நகரியை அடைந்தான். இலவணன் கண்டு கோபங்கொண்டு “நீ யாவன்?” என்று வினாவி, “போசனம் அகப்படாமற் பசியால் வருந்தும் எனக்கு நல்லவிதியினாலே இன்று போசனமாக வந்திருக்கிறோய்” என்று ஒரு மரத்தைப் பிடிங்கிச் சத்துருக்கன்மேலே எறிந்தான். சத்துருக்கன் ஒரம்பினாலே அதனைத் துகளாக்கப் பின்னென்று கல்லை எடுத்தெறிந்தான். அதனையும் அம்பினாலே துகளாக்கிப் பின் ஒரம்பினாலே அவனைக் கொன்று பூமியிலே வீழ்த்தினான். தேவர்கள் பூமாரி சொநிந்தார்கள். சத்துருக்கனும் அங்கேயமுனையாற்றங் கரையிலே ஒருங்கரங் தாபித்து வசித்தான்.

அயோத்திக்கு மீளாலும் அரசுபுரிதலும். 53

அங்கரின் பேயர் மதுரை. கிளாஸ் வசித்துத் தன்புத்திரர்கள் வெகுசூருதன், சுவாரு என்பவருக்கு மதுரையையும் விதிசையையும் கொடுத்தான்.

சீதாதேவி பெற்ற பிள்ளைகளாகிய சூசன், இலவன் என்னும் இருவரும் வான்மீதிமுனிவருடைய அருளினாலே வேதங்களையும் வேதாங்கங்களையும் படித்துக்கொண்டார்கள். வான்மீதிமுனிவருடைய இராமாயணத்தையும் படித்துக் கொண்டார்கள். அதனைச் சீதாபிராட்டியுங்கேட்டு மகிழ்ந்தாள். சத்துருக்கன் பின்னும் வான்மீதிமுனிவருடைய ஆச்சிரமத்திலே வந்து அந்தப் புத்திரர்கள் படிக்கும் பாடுகளையுங் கேட்டுக்கொண்டு இராமபிரானிடம்போய் இலவனனைக்கொன்ற செய்தியை அறிவித்தான். இராமபிரான் கேட்டு மகிழ்ச்சியுற்றார்.

பின்னர் இருபிறப்பாளன் ஒருவன் அசாலத்திலே இறந்துபோன தனது குமாரனை எடுத்துக்கொண்டு இராமபிரானுடைய அரண்மனை வாயிலிலே

சம்புகள். வைத்துப் “பூமிதேவியே! தசரத மஹா ராசாவினின்றும் விலகி இராமபிரானுடைய கையிலகப்பட்டுக் கவலை அனுபவிக்கிறோய். அகாலமரணமில்லாத இந்த இராச்சியத்தில் அகாலமரணம் எப்படிச் சம்பவித்தது?” என்றார். இராமபிரான் வெட்கமுந்துக்கமுற்ற, சற்றே இரு என்று அவனை நிறுத்திவிட்டு தமது நினைவின்படிவந்த புட்பகவிமானத்திலே ஆயுதங்களையும் எடுத்துக்கொண்டேறிப்புறப்பட்டார். அப்போது இராமபிரானை நோக்கி “உம்முடைய சனங்களிடத்தில் வருணத் தருமத்துக்கு மாறுன குற்றம் இருக்கின்றது. அதனைத்தே டிக்கண்டு நீக்கிவிடவேண்டும்” என்று அசரீரி கூறிற்று. அதனைக்கேட்ட இராமபிரான் விமானத்தோடும் பலதிக்கிலுஞ்

சென்றுதேடி ஒரு மரக்கொம்பிலே தலைகிழாய்ந் தவங்கு செய்யுஞ் சூத்திரனுபை சம்புகள் என்பவளைக் கண்டார். இவன் செய்யுந் தவமே அந்த அகாலமாணத்துக்குக் காரணம் என்று கருதி அவன் தலையை விழுத்திவிட்டு அதை தியழுனிவர் கொடுத்த மாலையையுங் தரித்துக்கொண்டு திரும்பிவந்து இறந்துகிடந்த அந்தப் பிராமணப் பிள்ளையையும் எழுப்பிக் கொடுத்தார். பிராமணனுங் துதிகூறிச் சென்றுன்.

கூ. யாகம் செய்தலும் சுவர்க்கம் புகுதலும்.

இப்படியே இடையூறுகளையெல்லாம் நிக்கி இனிதாக அரசியல் செய்யும் நாட்களிலே அகவமேதயாகுஞ்செய்யத் தொடக்கினார். யாகத்துக்கு வேண்டியகுஞ்சேய்தல். மூடு பொருள்களெல்லாம் எண்ணிலவாய்வந்து நிறைந்தன. விபிடனைன், சுக்கிரீவன் முதலியோர்களும் அவளில்லாத உபகாரங்களை அனுப்பினார்கள். முனிவர்களும் அரசர்களும் பிறநும் வந்துகூடினர். யாகக்கிரியைகள் கிரமமாய் நடந்தன. தொதேவியின் வடிவம் பொன்னினுலே செய்ப்பட்டு யாகபத்தினீயரக அங்கே வைக்கப்பட்டது. இராமமிரானுடைய புத்திரர்களாகிய குசன், இலவன் என்னும் இருவரும் வான் மீகி முனிவருடைய கட்டளையினுலே அங்கேவந்து இராமாயணத்தைப் பாடி யாவர் மனத்தையும் கவர்ந்தார்கள். அவருடைய சீரை காந்தியுங் தீரமும் யாவர்க்கும் இனிமையாய் இருந்தது. இராமமிரான் இருவரையும் நோக்கி “இந்தக்கிதத்தை உங்களுக்குப் படிப்பித்தவர் யாவர்?” என்று வினாவினார். அவர் “வாண்மீகமுனிவரே எங்களைப் படிப்பித்

யாகம் செய்தலும் சுவர்க்கம் புகுதலும். 55

தவரும் இந்தக்காவியங்கு செய்தவருமாவர்” என்று விடைக்கிறனர்.

இதைக்கேட்ட இராமமிரான் தம்பியர்களோடு வான்மீகமுனிவரையடைந்து “முனிசிரேட்டரே! உமது செயலுக்கு யான் செய்யுங் கைம்மாறந் தீதையை ஏற்றல். பேன். எனது இராச்சியத்தை உமக்குத் தழுகிறேன்” என்றார். அதனைக்கேட்ட முனிவர் சொல்லுவார். “இக்குமாரர் இருவரும் உமது குமார்கள். இவர்களைப் பெற்ற சிதையும் உமது மனைவி. இவர்களை ஏற்றுக் கொள்வதே எனக்குச் செய்யும் கைம்மாறாகும்” என்றார். இராமமிரான் முனிவரை நோக்கிக் “தொதேவி அங்கினியிலே புக்குக் கற்பினை மெய்ப்படுத்தி எலும் ஊர்ச்சனங்களோ நம்பவில்லை. சனங்களை நம்பும் படி செய்தபின் அங்கெளிப்பேன்” என்றார். வான்மீகமுனிவர் சிதையையும் அங்கே வரும்படி செய்தார். தொதேவியும் புக்குரக்களும் இராமமிரானுக்குத் திட்டவந்து விண்றார்கள். அப்போது வான்மீகமுனிவர் தொதேவியை நோக்கி, “மகனே! உனது கற்பிலே சனங்கள் கொண்டிருக்கும் ஜபத்தை உனது நாயகன் முன்னிலையிலே நிக்கவிடி” என்றார். அப்போது தொதேவி “பூமிதேவியே! நான் சுற்புடையவளாயின் என்னை உன்னுள்ளே அடக்கிக் கொள்க” என்றார். பூமிதேவியும் வெளிப்பட்டுவந்து தொதேவியைத் தன் னுள்ளே அடக்கிக் கொண்டு பாதலம் புகுந்தது. அதனைக் கண்ட இராமமிரான் “தொதேவியைப் பின்னுங் கொடு” என்று பூமிதேவியிலே கோபக்கொண்டு வில்லை எப்ப எடுத்தார். பிரமதேவர் இராமமிரானைத் தடுத்தார். இராமமிரானுங் கோபத்தைவிட்டு யாகத்துக்குவங்கீதார் யாவரையும்

உபசரித்து அனுப்பிகிட்டுச் சீதாதேவியின் மேல்வைத்த அன்பைப் புத்திரர் இருவரிலும் வைத்து நடத்தினார்.

மாமனுகிய யுதாசித்துச் சொல்லியபடியே பரதனுக்குச் சிக்குதேசத்தை இராமபிரான் கொடுத்தார். பரதனும் அங்கே கந்தருவர் பல்வர வென்று சிலங்கள் அரசியல் செய்தபின் அரசியலுக்குத்தக்க பக்குவழுடைய புத்திரர்களாகிய தக்கன், புட்கலன் என்னும் இருவருக்கும் இருநகரங்கள் தாபித்து அரசியலிலே வைத்தார். தக்கனுடைய நகரத்தின் பெயர் தக்ககிளை. புட்கலனுடைய நகரத்தின் பெயர் புட்கலாவதி.

இலக்குமணருஞ் தம்முடைய காராபதம் என்னுங்கேதேசத்தைத் தனது புத்திரர்களாகிய அங்கதன், சந்திரகேது என்னும் இருவருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்தார். இராமபிரான் முதலியோர் தத்தம் புத்திரர்களை அரசாட்சியில் வைத்தபின், இறந்துபோன தாய்மார்களுடைய அபரக்கிளியைப்போங் கிரமாகச் செய்து முடித்தார்கள்.

பின்னர் இப்மனுனவன் ஏவலினுடே முனிவர்க்குரிப் வேடத்தைத் தரித்துக்கொண்டு இராமபிரானுடைய இருக்கையிலே சென்று இராமபிரானித்துக்கையிலே தனியே இருக்கக்கூடியது தன்னுடைய சேநுதல். வடிவத்தைக் காட்டி “நீர் சவர்க்கத்திலே புகவேண்டும். இது பிரமதேவருடைய ஏவல்” என்றார். அச்சமயத்திலே இராமபிரானிக் காணும் படி ஒருவரசமுனிவரும் வந்தார். உள்ளே ஒருவரும் போனாமல் வாயிலிலே காவலாகத்தின்ற இலக்குமணர் சாபத்துக்குப் பயந்து அவரைத் தடைசெய்பாமல் விட்டு, உள்ளேபோய்

இராமபிரானுக்கு அறிவித்தார். துருவாசரும் உள்ளே போய் இராமபிரானைக்கண்டு பேசிக்கொண்டு மீண்டார். இயமனும் இராமபிரானிடம் அனுமதி பெற்று மீண்டான். பின்னர் இலக்குமணர் சரயுநதிக்கரையை அடைந்து யோக வழிபாலே உடம்பை விட்டார். இராமபிரான் தனது புத்திரர்களாகிய குசன் இலவன் என்னும் இருவரையும் முறையே குசாவதி சராவதி என்னும் நகர்களைக்கொடுத்து அங்கே இருந்து அரசியல் செய்ய வைத்து விட்டு வடத்திசை நோக்கிச் செல்லும்போது அங்கே வந்த விமானத்திலேறிப் பரதன், சத்துருக்கன் முதலியோரும் பின்னே வரச்சென்று சரயுநதியை அடைந்தார். சரயுநதி யாவருஞ் சுவர்க்க ரோகத்திலேறுதற்கு ஏனியாயிருந்தது. ஈக்கிலிவன் முதலியோரைப் பழைய வடிவங்களிலே அடைய விட்டு மற்றையோரையும் மேலுலகங்களிலே விட்டார். அதுமானை வடக்கே இமயமலையிலே இருக்கச்செய்தார். விழினை நீத் தெற்கே சித்திரகூடமலையிலே இருக்கச் செய்தார். இராமபிரான் இவையெல்லாஞ் செய்தபின் தாழுந்தம்முடைய மூர்த்தத்திலே புகுந்தார்.

கன. குசன் அயோத்தியை அரசுபுரிதல்.

இராமபிரான் விட்டு னுவாகிய தமது வடிவத்தை அடைந்தபின் இலவன்முதலிய எழுவரும் ஒற்றுமையுடையாய் குணத்தினுறும் சாமர்த்தியத்தி அயோத்திநகர னும் ஒழுக்கத்தினுறும் சிறந்து விளங்குதல் கொண்டு நடந்தார்கள். குசனும் அந்த

எழுவரையுங் தமுவிநடந்தான். அந்த எழுவராலும் குசன் வன்பவனாலும் அந்த இரகுவின்மரபு எட்டாகப்பிரிந்து விரிந் துவினங்கிற்று. ஒருநாள் இராவு அரசியல்விடயங்களை ஆலோசித்துக்கொண்டு கிடக்கையிலே ஒருபெண் அவன் முன்னி லையிலே போய் “அரசனே! வெற்றிபெறுக” என்று வாழ்த் தினின்றூள். அவளைக் கண்டவுடனே குசன் ஆச்சரியங் கொண்டு கட்டிலினின்றுங் கதுமென எழுந்து “பெண்ணே! பூட்டப்பட்டிருக்கும் என் படுக்கையறையுள்ளே எப்படிப் புகுந்தாய்? பிறன் மனைவியும் பெருங்கவல்லையுடையவருமா கத் தோன்றுகின்றூய். நீ யாவள்? உனது நாயகன் யாவன்? என்னிடம் நீ வந்த காரணம் யாது? இரகுவின் மரபில் வங் தோர் பிறன்மனைவியை விரும்பார் என்பதை அறிந்து கோள்ளுத்” என்று சொன்னான்.

அதனைக்கேட்ட அந்தப் பெண்ணைவன் குசனை நோக்கி “அரசனே! உனது நந்தயாகிய இராமாரான் பழைய வடிவங்கொண்டு வைகுண்டஞ் சென்றபின் அரசனின்றித் தலைதடுமாலும் அயோத்திமாநகரின் அதிதெய்வம் என்று என்னை அறிந்துகொள். இரகுவின் மரபிலே தோன்றி அரசியலும் பெற்று சகல சாமர்த்தியமுமுற்று நீ விளங்கும்போது நான் வெறுமையுற்றேன். அயோத்தி மாநகரமும் பாழ்ப்பட்டுக் கிடக்கின்றது. எத்தனையோ மேல் விடுகள் அழிந்தொழிந்தன. எத்தனையோ சாலைகள் பழுதடைந்தன. எத்தனையோ மதில்கள் இடிந்தன. பெண்களினுடைய முகராகக்களினுடே விளங்கும் பலகணிகளைவாம் சிலங்கி வலந்த தூல்வலையினுடே விளங்குகின்றன. நிலாக்கிரணம் வந்துவினங்கும் நிலாழுற்றபெல்லாம் புல்லும் பூண்டும் விளங்குகின்றன. தூண்களிலே வைக்கப் பட்டிருக்கும் பதுணமகளுக்குப் பாட்புரிகளே உத்தரிய

குசன் அயோத்தியை அரசபுரிதல். 59

மாய் விளங்குகின்றன. மாடங்களிலே நித்திரை ஏத்த மயில்களைல்லாம் மரங்களிலே நித்திரை செய்கின்றன. மகனிர் புகுந்து நீர்விளையாடும் விட்டுவாவிக்களைல்லாம் காட்டெருமைகள் புகுந்து கலக்குகின்றன. இராத்திரியிலே பெண்களும் அஞ்சாதுசெல்லும் அரசவிதியெல்லாம் நரிகளும் பேய்களும் திரிகின்றன. சனங்கள் போய்த் தீர்த்தமாடிப் பூசைசெய்யுஞ் சரயுநதிக் கரைகளெங்கும் மான்கள் கக்கிவிட்ட இரைகளும், நரிகளும், குரங்குகளும் விளங்குகின்றன. ஆகலால் அரசனே! நீ இந்தக் குசாவதி நகரத்தை விட்டு அயோத்திமாநகரத்தில் வந்திருந்து அரசு செய்யவேண்டும்” என்றது. குசனும் மனப்பிரியத்தோடும் அதற்குடன்பட்டான். உடனே அழிதெய்வமும் மறைந்தது.

இந்தக்காரியத்தைக் குசன் கேட்டுப் புரோகதர், அமைச்சர் முதலியோரோடும், சேனைகளோடும் ஒரு சபமுகர்த்தத்திலே புறப்பட்டு விக்தியம் குசன் அயோத்தி லையையுங் கங்கையாற்றையுங் கடந்து போதல். அயோத்தியிற்போய் அதனைத் திருத்திப்

புதுப்பித்து அமைச்சர் முதலியோரை ஆங்காங்கிருத்தித் தானும் வீற்றிருந்து சனங்களைல்லாம் மனம்மகிழும்படி அரசியல் செய்தான். இப்படி அரசு செய்யுங்காலத்திலே ஒரு வசந்த காலமும் வந்தது. அந்த வசந்தகாலத்திலே வெம்மை தாங்கமாட்டாது வருந்திப் பெண்களோடுஞ் சென்று சரயுநதியிற் புகுந்து நீர்விளையாடினான். அங்குள்ள முதலைகளைல்லாம் அவனுடைய கட்டளைப்படி பரதவரால் வலை வீசி அகற்றப்பட்டன. அவனும் பெண்களும் நெடுநேரமாக நீருள்ளோ நின்று பலவித விளையாடலையுஞ் செய்து கரையிலுள்ள படங்குவிட்டிற் புகுந்தார்கள். அப்போது குசன் தனது புதக்திலே

தேவாகண்போன் விளக்கினான். குருவுகிப் பகிட்டமுள்ள வருடைய மந்திரவாசியினுறும் எல்லித்தையின் வல்லமையாறும், நீதியும் ஸீரமும் சேரக்கூடியே செயற்குங் காரியங்களையுஞ் செப்வான். எப்போதுஞ் சனங்கள் வந்து ரொல் அம் முறையிடுகளைத் தானே விசாரித்து நீதிவழுவாமல் முடிவெசப்வான். அறியப்படாத காரியங்களை ஒற்றர் வழியால் அறிவான். எந்தக்காரியங்களையும் மந்திரிமாருடன் ஆலோசித்தே செய்வான். அறத்தின் பொருட்டும் பொருளின்பங்களையும், அவற்றின்பொருட்டு அறத்தையும் தேவுவான். திருவிசாலையை அறம் பொருள் என்பவற்றின் பொருட்டும் தன்கீழுள்ள அதுசிவிகளின் பொருட்டும், ஆபத்தின்பொருட்டும் பேனுவான். அநித்தியப் பகைகளாகிய புறப்பகைளை வெல்லுமுன் காமம் முதலிய உட்பகைளை வெல்லுவான். இப்படியே நீதி வித்தையின் வலிமையினுறும், சற்குணங்களாறும், முபற்சியினுறும் இராசாதிராசனாக விளக்கினான். அசுவமேதயாகத்தையுஞ் செய்து முடித்தான். இவனுடைய இராச்சியத்திலே மழைக்குறைவும், அகாலமரணமும், வறுமையுமில்லை.

இந்த அதிதி என்னும் அரசன் நிடதாசன் புதல்வியப் மணம் புணர்ந்து புத்திரன் ஒருவனைப் பெற்றுன். அவன் நிடதமலைபோன்ற பெலமுடையவன். வமிசாதுக்கிரகம். அவன் பெயர் நிடதன். நிடதனுடைய செய்கையைக் கண்ட அதிதியானவன் பெரிதும் மகிழ்ச்சியுற்று அரசியலை நிடதனுக்குக் கொடுத்து விட்டுச் சுவர்க்களோகம் போயினன். நிடதன் என்பவன் நெடுஞ்காலமாக அரசியலைச் செய்து சனங்களை மகிழ்வித்துத் தன்னுடைய அந்திய காலத்திலே மைந்தனுகிய நளவுக்குக் கொடுத்தான். நளவே நூற்காலமாக விசேடமாகச் சனங்

களை மகிழ்விப்பவனும் பகைவரை வெஸ்வனுங் கந்தருவர் பாடுக் கீர்த்திமானுமாய் விளக்கி ஒருபுத்திரனைப் பெற்றுன். அவன் பெயர் நபசன். வயோதிக் காலத்திலே நளவும் நபசனுக்கு அரசியலைக்கொடுத்துவிட்டு வனத்துக்குப் போனான். நபசனும் தனது புத்திரனுகிய புண்டரீசன்னென்பவனுக்குப் பூமியைக் கொடுத்துவிட்டுக் கேவலகம் போயினான். புண்டரீசனும் சேமதன்னுவானுகிய மகனிடத்திலே அரசியலை வைத்துவிட்டு வனத்துக்குப் போயினான்.

சேமதன்னுவான் சனங்களைப் பாதுகாத்தவிற் கண் னுங் கருத்துமாயிருந்தான். அவனுக்கு யுத்தத் தில் முன்னே சௌலும் பேருவியுடைய தேவாகிகள் என்னும் புத்திரன் பிறக்தான். நற்குணங்கள் எல்லாம் ஒருங்கு நிரண்டு உருவெடுத்தாலோத்த அந்தச் சேமதன்னுவான் நான்கு வருணங்களையும் காக்கும் பாரததைத் தனது புத்திரனுகிய தேவாகிகளிடம் பொறுப்பித்துத் தேவ உலகம் போனான். புலன்களைவென்ற தன்மையினுற் தேவாகிகள் பகைவர்களா அம் விரும்பப் பட்டவனுய் விளக்கினான். அவனுடைய மதுரமான வசனங்கள் பயங்கோடும் மாண்களையும் கவரும் சக்தியுள்ளன. தேவாகிகள் அகீந்து என்னும் ஓர் புத்திர ஶீப் பெற்றுன். அவன் இழிக்கோர் உறவு இல்லாதவனுயும் எல்லாவலிமையும் உள்ளவனுயும் இருந்தான். புருடருடைய விசேடங்களை அறிந்தவனும், நிபுணனுமாகிய அந்த அடீநகு என்பவன், கடவுளைப்போல் தவறிப்போகாத உபாய வழிகளையுடையவனுய் நான்குதிக்குகளையும் அரசான்டான். அகீந்து பரலோக யாத்திரை சென்றபோது அவன் மகன் பாரியாத்திரன் இராசக்குமியின் நன்மையைப் பெற்று அரசியல் கடாத்தினான். பாரியாத்திரனுக்குக் கற் பலகைபோலும் விசாலமுள்ள மார்பையுடைய சீலன் என்

னும் புத்திரன் இருந்தான். அவன் சத்துருக்கள் யாவரையும் வெற்றிகொண்ட வீரனுமினும் பிறராற் புகழப்பட்டபொழுது நானம் அடைவனும் இருந்தான். சீலன் போகங்கள் அனுபவிக்கும் கோக்கமாகத் தனது புத்திரன் உன்னைப்பணிடம் அரசியற்பொறுப்பைக் கொடுத்தான். இவ்வரசன் எல்லா அரசர்களுக்கும் தலைவனாக விளங்கினான்.

இவன்பின் வச்சிரநாபன் என்னும் புத்திரன் இந்திரனை ஒத்த வலியையும், இடியையொத்த முழுக்கத்தையும் பொருந்தினவனுக விளங்கி அரசு புரிந்தான். சங்கணன் என்னும் புத்திரன் வச்சிரநாபனுக்குப்பின் அரசாண்டான். சங்கணனுக்கு விழுப்பிதாசவன் என்னும் ஓர் புத்திரன் பிறந்தான். இவன் பச்சைக்குதிரை பூண்ட தேரையுடைய சூரியனை ஒத்த மகிழ்மையுடையவனும் அச்சுவினி குமாரரைப் போல் அதிக சிறப்புள்ளவனுமாய் இராச்சியத்தை யாண்டான். அவன் காசிவிச்வேஸ்ரனை உபாசித்துத் தானே தன் மகனுகைப் விசுவங்கன் என்னும் பெயரூடன் பிறந்தான். அவன் பூமியிலுள்ள சகலருந்கும் கிடேகிதனுயும் பூரியை இரட்சிப்பவனுயும் இருந்தான். விட்டுலூவின் அம்சமாகிய இரணியநாபன் பிறந்தபொழுது வாயுவோடு கூடிய அக்கிளி மரங்களை அழிப்பதுபோல் இவன் பகைவர்களை அறித்தான். விசுவங்கனும் கிழப்பருவம் அடைந்ததினால் நித்தியானந்தந்தைப் பெற விருப்பமுள்ளவனும் முழுந்தான் வரையும் நீண்ட புயமுள்ள அந்த இரணியநாபனை இராசாவாக்கிக் தான் மரவுரி பூண்டி துறவியானான். சூரியவமிசத் திற்கு ஒளிபோன்றவனும் உத்தரகோசல நாட்டுக்கு அரசனும், சோமபாகஞ் செய்தவனும் ஆகிய இரணியநாபனுக்கு இரண்டாஞ் சுந்திரன் என்றத்துந்த கெளால்வியன் என்னும் புத்திரன் ஒருவன் பிறந்தான். கெளால்வியன் தனக்காப்பின்

அதிதி அரசியற்கும் வைத்தான். 65

புத்திரனுகைய பிரமிட்டனை இராச்சியத்தில் வைத்தான். பிரமதோடு இரண்டறக் கலக்கும் பக்குவமுள்ள அந்த அரசு வைக்குக்கீழ் எல்லாச்சனங்களும் அமைதியோடும் வாழ்க்காரர்கள். பிரமிட்டனுக்குப் புத்திரன் என்னும் ஒர் பெரும்மகவு பிறந்து பிதாவுக்குக் தொண்டு செய்ததினாற் பெரும்புகழை ஈட்டினான். பிரமிட்டனே தனது மகனின் உதவியைக் கொண்டு தனது குலப்பெருமையை நாட்டிப் பின் மேற்கதியடைந்தான். புத்திரன் மனைவி இரண்டாம் பூசநட்சத்திரம் எனத்தகும் புஷ்யன் என்னும் புதல்வளைப் பெற்றான். புத்திரன் தன்மகனிடம் இராச்சிய பாரத்தைக் கொடுத்து, சௌமுனி முனிவரையடைந்து போகவித்தையைக் கற்றுச் சுவர்க்கம் புக்கான். பின்னர் விழுப்பன் புத்திரனுகைய துருவாசங்கி என்பவன் அரசனானான். துருவாசங்கி யும் வேட்டையாடும் பொழுது சிங்கத்தினாற் மூக்கப்பட்டு இறப்பை எப்தினான். இவன் இறக்கும் பொழுது சுதர்சனன் என்னும் புத்திரன் குழந்தையாய் இருந்தான்.

இவ்விஷயங்களை அறிந்த மங்கிரிமாரகள் அந்தக் குழந்தைக்கு விதிமுறைப்படி அரசரிமைப் பட்டஞ் சூட்டி னாள்கள். இரகுவமிசத்தில் இவ்விளம் பருவமுள்ள குழந்தையரசன், ஆகாசத்திற் பாலசந்திரன் போலவும், காட்டில் தனிச்சிங்கக் குட்டிபோலவும் நீரில் தாமரை அரும்புபோல வரம் நின்று விளங்கினான். இந்த அரசினங்குமரன் வயசிற் சிறியவனுமினும் ஆற்றிற் பெரியவனும் இருந்தான். முடியுடை மன்றர் எவருள்ளும், பொற்பீடுத்துக்குச் சற்றுமே உள்ள பாதங்களை வணக்காதார் இல்லை. நீலரத்தினம் சிறிதாப் பிருந்தாலும் அதனை பகாநிலம் என்று கூறுதல் போல இவன் கூவாய் இருந்தாலும் விசீடம்பற்றி மகாராசன்

என்று புகழப்பட்டான். சாமரைகள் வீசப்படுவதனும் இரு கண்ணங்களிலும் மயிர்க்குந்தல்களையுடையவனுமாகிய அந்த அரசனது கட்டனையைச் சமுத்திரந்தானும் மறுக்கவில்லை. வாகைப் புஷ்பம்போலும் மெதுவான சீரைத்தையுடைய அவன் ஆபரணங்களை அணிவித்தினாலும் களைப்படைந்தான். பெலிந்த சரீரத்தை உடையவனும் இருந்தும் இராச்சியபாரத்தை இலகுவிற்றுக்கினன். அவன் அக்ஷரங்களைப்பற்றி முற்றிய அறிவை எப்பொழுது பெற்றாலே அப்பொழுதே பெரியோர் சகவாசத்தினால் இராச்சியபரிபாலன ஞானத்தை யும் முற்றியும் பெற்றார். வயசுசெல்லச் செல்லப் பரம்பரையாயுள்ள விசேடகுணங்கள் அவனிடத்திற் காணப்பட்டன. ஆசிரியருக்குப் பிரயாசமின்றித் தர்மார்த்த காமமாகிய புருஷார்த்தங்களைப்பற்றி நன்கு கற்றன. அவன் வாலிப்பபருவம் அடைந்ததும் பெண்கள்பலர் அவனை மோகித்தனர்.

கல்வி கேள்விகளில் மேம்பட்டவனும் இந்தியங்களை வென்றவனும் ஆகிய சுதாரணன் தனது புத்திரனாகிய அக்கிளீ வருணன், கிளிவருணனைச் சிங்காசனத்திலிருக்கின்ற மாறிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பெண்களுடன் கொண்டாடுவதில் முழுக்காலத்தையும் செலவிட்டான். சனங்கள் அவனைப் பலமுறை காண விரும்பியும் அவனை நேரில் ஒரு முறையும் சந்திக்கவில்லை. சிலைவளைகளில் மந்திரிமார் வேண்டுகோளுக்கு இணக்கி தனதுபாதங்களை பலகணிவாயிலின் வெளியே வைத்திருப்பான். அப்பொழுது அவனைப்

அதிதி அரசியலும் வமிசமுறையும். 67

பார்க்க விரும்பிய சனங்கள் தாமரைப் பூப் போன்ற அவனுடைய பாதங்களுக்கு வேண்டியவாறு பூசைகள்செய்து செல்வார்கள். இவன் எப்பொழுதும் வீணைவார்த்தியம் கையில் ஏந்தியவனும் பல மகளிறைடு கூடவிருந்து காலங்கழிப்பது வழக்கம். புதுதுகர்ச்சியில் மனம் நோக்கிய இவன் இராச்சியபரிபாலனஞ்சு செய்ய இபலாதவனும் இருந்தான். அந்தத்தை யுள்ளவனும் இருந்தபோதுதிலும் மற்றைய அரசர்கள் இவனைக் கண்டிக்க இயலாதவராயினர். சிறிது சிறிதாகக் சிற்றினபவாழ்வில் அமிழுந்தின தின் பயங்கு இவன் வியாதியாளனாகக் காணப்பட்டான். இவன் வைத்தியர்கள் பலமுறை கூறிய புத்திமதிகள் ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. கய்நோய் காரணமாக இவன்முகம் வெளிற்று. வேலைக்காரர் உதவியின்றி நடக்கமுடியாமல் இருந்தான். ‘அரசனுக்கு யாது தீங்கு சம்பவித்ததோ?’ என ஐஷுதும் சனங்களுக்கு, மந்திரிமார் “அரசன் மின்னைப்பாக்கியம் பெறும் பொருட்டு இப்போது தபஞ் செய்கிறேன்” என்று சொல்லி வியாதி விஷயத்தை மறைத்தார்கள். மந்திரிமார்கள் வியாதி யை நீக்கும்பொருட்டு அந்தியெட்டி முறைகளை அறிந்த புரோகிதாரைடு யாகாக்கினி வளர்ப்பதாகப் பாசாங்குபன்னி மூட்டப்பட்ட சுவாலையையுடைய அக்கனியிலே அரசனை இரகசியமாக வைத்தார்கள். ஊரிலுள்ள பிரமுகர்களைவரும், மந்திரிமார்களும் அரசன் மனைவி சோபானமான கருப்பம் தரித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறியலானார்கள். இராசலக்குமியும் அவனை அடைந்தது. அரசனுடைய மரணத்தினால் உண்டுபண்ணப்பட்ட சோகத்தின் காரியமாகிய உட்டணக் கண்ணீர்களினாற் சுடப்பட்ட கருப்பானது பொற்குவாயிலாக விடப்பட்டதும் இரகுவமிச விதிமுறை அபிவேஷகம் பண்ணப்பட்டதுமாகிய நீரினால் குளிர்ச்சியடைந்தது. பிரசவ சமயம் எதுவோ என எதிர்

பார்க்கும் சனங்களின் விருத்தியின் பொருட்டு போற் சிங் காசனத்தில் வீற்றிருப்பவளாகிய இராணி பரம்பரையாய் வந்த மந்திரிமார்களுடைய பேரூத்தியைக்கொண்டு தனது கணவனது இராச்சியத்தை ஒருவித குறையுமின்றி நடாத்தினான்.

அருஞ்சொற்பொருள்.

அக்ரம் - எழுத்து.	அமர்தல் - இருந்தல்.
அகற்றல் - நீக்கல்.	அஸமச்சர் - மக்திரிமார்.
அகாலம் - அல்லாதகாலம்.	அளமதல் - பொருந்தல்.
அங்கதேசம் - வங்காளதேசத்தில்
ஒருபகுதி.	அர்த்தம் - பொருள்.
அங்கீரித்தல் - உடன்படல்.	அரங்கி - இராக்கதமகன்.
அசரீரி - ஆகாயவாணி. அ - இன்
ஈம. சரீரி-சரீரமுடையது.	அரம்பை - தேவப்பெண்.
அசுவம் - குதிரை.	அரிசந்தனம் - ஐஞ்சருக்களிலோ
ன்று; மஞ்சன்.
அஞ்சதல் - பயப்படல்.	அருங்கியம் - நீர்வெள்ளுசெய்யு
ம் ஓர் வறிபாடு.
அடக்கல் - ஒடுக்கல்.	அருந்தகல் - உண்ணனல்.
அணிகலம் - ஆபரணம்.	அருங்பு - மலருமூன் பூவின்
உறுப்புக்களையடக்கி மிருக்கும்
ஒரு புடைப்புவடிவம்.
அணிமை - சமீபம்.	அவங்காரம் - அழகு.
அணை - நீர்த்துக்கும் வரம்பு.	அவதாரம் - பிறப்பு.
அத்தியனம் - படித்தல்.	அவந்தி - சுப்தபரிகளுள் ஒன்று.
இது தற்காலத்தில் உச்சயினி
(Ujjayini) எனப்பெயர் பெ
றும்.
அதிதெய்வம் - ஆளுங்குதய்வம்;
அதிட்டிக்கும் தெய்வம்.	அவமதித்தல் - இகழ்தல்.
அந்தப்புரம் - அரசன் மனைவியில்
ல்லம்.	அவி - தேவர்கட்டு வேள்வியில்
கொடுக்கும் உணவு.
அந்தியாகாலம் - முடிவுகாலம்; ம
ரணகாலம்.	அழல் - அக்கினி.
அந்தீவிகள் - பிறர் துணைகொண்
டு சீவிப்போர்; வேலைக்காரர்.	அற்றம் - சேர்வு; துக்கம்.
அநித்தியம் - அழிவுள்ளது; நித்
தியமல்லாதது.	ஆச்சிரமம் - முனிவர்வாசம்.
அநுபவித்தல் - தானேகண்டறி
தல்; துய்த்தல்.	ஆசிர்வாதம் - வாழ்த்துக்கூறல்.
அநுமதி - உத்தரவு; சம்மதி.	ஆதித்தன் - சூரியன்
அபரபக்கம்-பெளர்னிமைக்குப் பின்
வரும் பதினைந்து திதிகொ
ண்டபக்கம்.	ஆயம் - மகனிர் கூட்டம்.
அபயம் - அடைக்கலம்.	ஆரியாய்! - அழகுடையவளே!
அபானவாயு - பத்து வாயுக்களி
லொன்று; மலசலங்கழிய வகை
செய்யும்.	இங்கிதம் - இனிமை; கருத்தினை
க்குறிப்பிக்கும் உறுப்பின் தொ
ழில்.
அம்சம் - பங்கு.	இடர் - துன்பம்.
	இடித்தல் - கெடுத்தல்.
	இடைழுறு - விக்கிஞம்; தடை,

இராச்சியம் - இராசாவின் ஆன்
கைக்குரிய இடம்.
இராமன் - அழகுடையவன்.
இருக்கை - ஆசனம்.
இருதுகாலம் - கர்ப்பம் தரிக்கக்
கூடிய காலம்.
இருபிறப்பாளர் - அந்தணர்; உப
நயந்துக்கு முன்பொரு பிறப்
பும் பின்பொரு பிறப்புமாகிய
இரு பிறப்பினோ யுடையராத
வின்.
இல்லறக்கிழத்தி - மளைவி.
இமுக்கு - குற்றம்; வழு.
இறும்புது-அதிசயம்; பெருமை.
சட்டல் - சம்பாதித்தல்; திரட்டல்.
சதிவாதை - வேதனை செய்தும்
நோய்; அதிகமண்மை, மனமூலியின்
மை, விட்டில், கிளி, எலி, அ
ஹுகியிருக்கும் அரசன் எனப்
படும் ஆற்றினும் வருக்கேடு.
உத்தரம் - உடக்கு.
உத்தரீயம்- உடம்பின்மேல் அனிய
யும் சீலை.
உதித்தல் - தொன்றல்.
உபசாரம் - தொண்டுசெய்தல்; மு
கமன் வார்த்தை கூறல்.
உபவாசம் - உணவின்றி யிருத்
தல்.
உபாசித்தல் - வழிபடல்.
உபாயவழிகள் - அவை இன்சொ
ல் வேறுபடுத்தல், கொடுத்தல்,
தண்டித்தல் என்னும் நான்கு
மாம்.
உறையால்ல - சொல்லல்.
உற்பத்தி - தொடக்கம்.

உற்பவம் - பிறப்பு.
உறவு - சம்பந்தம்.
உறுப்பு - அவையும்; உடல்.
உன்னதம் - உயற்சி.
ஊறு - இடையூறு.
எண்ணிலவாய் - அளவில்லாததா
ய்.
எளிதில் - இலகுவில்.
எளிமை - வலியின்மை.
கச்சக்கரவர்த்தி - தனியானை
செலுத்துவோன்; மற்றொரு
வரைப் பணியாது தனியாள்
வோன்.
ஒந்தரு - ஐந்துமரங்கள்; அவை
யாவெனா - சந்தனம், அரிசங்
தனம், மந்தாரம், பாரிசாதம்,
கற்பகம் என்பன.
ஐயம் - சங்கேதகம்.
ஒற்றர் - அரசர்க்குரிய ஜம்பெ
ரங் குழுக்களில் ஒருவர். அவர்
மறைந்து சென்று இரகசியங்
களை ஆராய்வர். ஒற்று - ஆரா
ய்தல். அர் - விகுதி.
ஒழுகுதல் - நடத்தல்.
குத்தன் - குரியமரபிலுள்ள ஓர்
அரசன்.
குடிதல் - தண்டித்தல்; கோபித்
தல்.
கடிமணம் - விவாகம்.
கணை - பாணம்.
கடுவாய் - ஒரு வகைப் புலி.
கதி - வழி.
கதுமென - விரைவாக.
கபடம் - வஞ்சனை.
கந்தலூலம் - கிழங்கு.
கயம் - இருமல்; காச்னைய்.

கருதுதல் - நினைத்தல்.
கலக்கம் - துணப்.
கலிக்கம் - சென் இளக்குச் சிறிது
தூரம் வடக்கே குட்டாய்க்
(Cuttack) வளர்யுள்ள தே
சத்தைக் குறிக்கும்.
கவர்சல் - களவாடல்; பிடித்தல்;
விசிகரித்தல்.
களிற்றுயானை - ஆண்யானை.
கொதல் - நீக்குதல்.
காதம் - ஏழரை நாழிகை வழித்
தூரம்; பத்து மைல்.
காதல் - விருப்பம்.
காந்தி - ஒளி.
காமரூபம் - வங்காளத்துக்கு வட
கிழக்கேயுள்ள அசாம் (Assam)
நாட்டில் ஒருபகுதி.
கார்த்தலீரியன் - யது குலத்திலே
வந்த கிருதலீரியன் என்பவ
னுடைய மகன். தத்தாத்திரே
ய முனிவருடைய அருளினு
லே ஆயிரக் கையடைதல் முதல்
விய வரங்களைப் பெற்றவன்.
இராவனைனக்கயிற்றினற் பினி
த்துத் தன்னகர்க்குக் கொண்டு
வந்தவன்.
கிரணம் - ஒளி.
கிரம் - ஒழுங்கு.
கிருளப் - அருள்; தலை; உயிரின்
தயயரா மாற்ற விரும்புதல்.
கிளர்தல் - நிறைதல்; வளர்தல்.
கீதம் - இசைப்பாட்டு.
குசலம் - நன்மை.
குணம் - தன்மை; பண்பு.
குலைத்தல் - அழித்தல்.
குவை - கூட்டம்.

கெண்மதி - கேட்டுதி.
கக்மாறு - எதிருபாரம்.
கொபதாபம் - கொடிந்கோபம்.
கோடுமை.
கவாசம் - கூடவசித்தல்.
சங்கமம் - இரு ஆறுகள் கூடும்
இடம்; ஆறுங்கடலும் கலக்கும்
இடம்.
சஞ்சரித்தல் - வாசஞ்செய்தல்.
சத்திருது - நூறுயாகம் செய்த
வன்; இங்கிரன்.
சதாசாரம் - நல்லொழுக்கம். சத்-
ஆசாரம். சத்-நன்மை. ஆசாரம்
- ஒழுக்கம்.
சம்மோகனம் - மயக்கத்தைக் கொ
ப்பது.
சமாதி - மெனனம்; யோகத்திருத்
தல்.
சமயம் - வெற்றி. [தல்].
சயமரம் - தானே கணவனை வரி
சலக்கிளைடு - நீர் வீளையாட்டு.
சாகம் - ஏழுதீவுகளில் ஒன்று.
அவை நாவல், இறலி, குசை,
கிரவுஞ்சம், புட்காம், தெங்கு,
கமுகு என்பன. (இவ்வெழு
வகைப் பொருளும் அவ்வத்
தீவின் மிக்கண் வாக்கயாலி
யற்றுத் தெய்வபெற்றன.)
சான்று - சாட்சி.
சிரமம் - இளைப்பு; வருத்தம்.
சிலம்பு - காலனீ.
சிறுநீர் - மூத்திரம்.
சிறல் - கோபித்தல்.
சுவாத்தியம் - ஆரோக்கியம்.
சேட்டை - செயல்; குணக்கெட்
ட்டுதாழில்.

மோள்ளுதல் - அன்னுதல்.	வாதை - துண்பம்.
மோகித்தல் - ஆசை கொள்ளல்; விரும்புதல்.	வாளாமை-கேளாமை; மென்னம்.
யாகாதிபதி - இந்திரன்.	வித்தாரமாய் - விரிவாய்.
யோகம் - தியானம்.	விபரீதம் - வேறுபாடு.
வங்கம்-வங்காளதேசம்(Bengal)	விமானம் - தேர்; தேவரின் ஊர்தி.
வசந்தம் - இளவேளிற்காலம்(சித்திரை, வைகாசி.)	விருந்தோம்பல் - விருந்தாக வங்தோரைப் பேணல்.
வசீகரித்தல் - கவருதல்.	வெருஷுதல் - அஞ்சுதல்.
வதம் - வார்த்தை.	வேடம் - உடை முதலியவற்றை
வங்களை - வழிபாடு.	வேறுவடிவாவது.
வம்பு - வீண். [வழி.	வேந்தவை - அரசசபை.
வரலாறு - சம்பவம்; வருதலின் வலத்தல் - சூழல்; கட்டல்.	வேதாங்கம் - வேதத்துக்கு உறுப்பாயுள்ள நூல்கள்.
வழுவுறுதல் - கேட்டைதல்.	வேள் - மன்மதன்.
வாருவரையம் - தோளனி.	வைரம் - நெநுங்கோபம்.

வ ம் ச ா வ ழி .

விவச்சவான்.

வைவச்சதன்.

திலீபன்.

இரு.

அயன்.

தசரதன்.

